

Ε
Σ
Κ
Δ
Ρ
Δ
Δ
Δ

ALTEXT

1 – Pecka

„Mám ho!“

Výkřik rozřízl vzduch v kabině malé kosmolodi jménem Tinx 64 jen sedm vteřin po jejím výstupu z teleportu. Pilotka Desenaixsensedhait bravurním manévrem zarámovala majáček do zaměřovače a stiskla spoušť. Informace o orientačním bodu číslo 17 se ve zlomku vteřiny přenesly do palubní databáze a další položka třicetidílného seznamu se rozsvítila zeleně.

„Toč to, toč to!“ pobízela ji Silroni Vekarej, a prehistorická pomůcka zvaná logaritmické pravítko se v jejích prstech jen míhala. „Sto dvacet šest tři na osmnáct pět, devět set... snad deset!“

„Jak – snad?!“ odpověděla rozjařeně pilotka, zatímco za průzory kabiny utíkaly hvězdy jak splašené do nového směru.

„Ono to ke konci stupnice je mizerně čitelné,“ omlouvala se Sil. „Dej dvanáct! Devět set dvanáct!“

„Hotovo!“ hlásila pilotka téměř vzápětí. „Lar, můžeme?!“

Velitelka palubní techniky Lariket-Yee udělala nešťastný výraz. „Ještě ne! Jste šíleně rychlé! Potřebuju osm vteřin na dobití!“

Na levoboku se mihla silueta jiného závodního stroje. Orgenibis 05, registrovala kapitánka jediným pohledem. Co ten tu dělá?! Vždyť byl ještě před chvilkou teprve u čtrnáctky! Ledaže nějaké pointy prostě vypustil! Ale co - ten není hrozba! To nemohl tak bleskově dohnat, je určitě o tři pozadu!

„To dáme! Pumpuj to tam, Lar! Pět! Čtyři!“ počala odpočítávat, a kamarádky se přidaly. Byly si jisté, že se v retro orientačním závodě druhého ročníku Deecanthijské letové akademie zatím s přehledem drží na první pozici ze všech přihlášených.

„Tři! Dva! Jedna! Pa-“

Lariket chtěla dodat „pal!“ ale už slovo nedopověděla.

Celým Tinxem otrásl strašlivý náraz, jako by do nich naboural rozjetý vlak! Celá loď zařvala hlasem mučeného kovu. Hvězdy za průzory se natáhly do ohnivých čar a úder spolu s rotací surově vmáčkli posádku do bezpečnostních pásů sedaček jak paže neurvalého obra.

S ušítrhajícím řevem se počal vzduch z lodi valit ven do vesmírné prázdnoty. Ale i když byl Tinx 64 pouze historický sportovní modul, výbava fungovala spolehlivě. Ventily nouzových nádrží se bleskově otevřely naplno, aby aspoň dynamicky udržely nějakou atmosféru. FA vesty, které posádka měla nasazené po celou dobu soutěže, je v té

samé vteřině, ve vzorné spolupráci s automatickými pásy, obalily ochranným oděvem.

Nejvyšší čas! Po předchozím vakuovém šoku obratem přišla nelítostná kompresní pecka od dýchatelného prostředí, které se kolem nich uvnitř obleku vytvořilo tak rychle, jak jen to dokázaly vydržet jejich plíce. Kontrolní kontakty FA vest vyslaly radiové potvrzení a ústí tlakových vzduchových nádob se ihned uzavřela. Bouřlivý sykot unikající atmosféry zmlkl. Kolem se rozprostřelo kosmické ticho.

Silroni se donutila ignorovat omamující zvonění a bodání v uších. Všechno ji bolelo - každý sval, jako by dostala kopanec od zdivočelého koně, a pak ještě nikdy nepoznaným způsobem... zevnitř. Matně si uvědomovala, že to je důsledek dehermetizace, kdy se její tělo při ztrátě tlaku zlomeček vteřiny pokoušelo explodovat do vakua, než ji zachránila FA vesta. To snad byla předtucha, bleskla jí mezi těkajícími myšlenkami vzpomínka na instruktora, který výhradně jí a kamarádkám před soutěží osobně kontroloval FA záchranný prostředek. Pomyšlení, že ji od jisté smrti dělí jen půl milimetru tenká vrstva nouzového skafandru, jí vrátilo akceschopnost. Je velitelka a má vzduch na dvacet minut. Je nezbytné jednat!

Donutila se ohlédnout a zhrozila se. To nebyla nějaká prasklina nebo lokální plášťová netěsnost! Trup Tinxu byl vzadu brutálně proražený skrz naskrz, a za strašlivými děrami mlčky svištěly rozmazané linky dalekých hvězd.

Navzdory bleskové katastrofě nikdo nepropadl panice.

„Jednička žije! Hlašte se!“ slyšela Sil tlakovým šokem ochraptělý hlas Naix ve sluchátkách.

„Dvojka žije!“ potvrdila a mimoděk vyprskla pár rudých kapek.

„Trojka žije!“ ozvala se Lariket okamžitě také. „Jdu to zavřít!“

„Stop!“ zarazila ji Naix od pilotního pultu. „Lar, neopovaž se odpoutat dokud to nesrovnám!“ Kamarádka sice – tak jako každý člen Deecanthovské civilizace – ovládala levitaci, takže nehrozilo že by vypadla ven do prázdného vesmíru a odplula do nenávratna, ale mohla by si roztrhnout FA vestu o okraj trhlín.

Velitelka chvatně vzala za řízení. Naštěstí reagovalo! Zběsilý tanec stálic venku se zvolna zastavil. „Ted!“

„Jdu!“ rozepnula technická pásy a skočila k průrazům. Také se cítila jako by ji přejel nákladák, ale kosmoplavkyně nepatřily k fňukalkám. Cestou chytila dva z balíčků, které byly umístěné uvnitř trupu. Odjistila je a rychlým pohybem přitiskla na okraj trhlín. Povrch balíčků se okamžitě rozzářil, okolí na dvě vteřiny zaplavil rej nivelačních

laserových čar, načež se každá inteligentní záplata cílevědomě roztáhla napříč dírou a samočinně ji utěsnila. Jasně červená membrána během pár okamžiků změnila barvu na zelenou, což znamenalo že se dosud elastická inteligentní hmota vytvrdila a stala náhradní lodní stěnou. Přepouštěcí ventil, který v membráně dosud zajišťoval případné vyrovnávání tlaků, se samočinně uzavřel a svařil. Záplata byla funkční.

Lar pro jistotu počkala ještě čtyři sekundy. „Zalepeno!“ vykřikla.

„Rozumím. Vzduch!“ odpověděla Naix a opatrně otočila historickým bakelitovým ovladačem. Pro jistotu zvolila nižší tlak než obvykle. Ventily se otevřely a v poškozené lodi se zvolna obnovila atmosféra. Napjatě sledovala stářím zažloutlý ciferník manometru. Rafička se nehýbala. „Zdá se, že těsníme,“ potvrdila po chvíli, když nový tlak neklesal.

Dívky opatrně pootevřely vyrovnávací ventily FA obleků.

Žádné syčení. Žádný únik.

Lariket jako první otočením manipulační páky na popruhu nechala svůj záchranný prostředek zase samočinně složit do malého balíčku na zádech.

„Nevím jak vy holky, ale mám takový dojem, že jsme právě přišly o zlatou medaili,“ zachraptěla trpce Naix.

A v tom okamžiku udeřil DSR.

*

2 – Odchyt

Nechvalně známý prostorový vyrovnávací efekt DSR, kdy reálný vesmír násilím rovná nepřesně teleportované těleso do plánovaného místa, jim doslova vyrazil dech. Loď se otrásla, ale záplaty vydržely.

„U Leptona, Naix! Co blbneš!“ vykřikla Lariket.

Jenže pilotka a současně kapitánka lodi jen zděšeně zvedla ruce: „To nejsem já!“

„Cože?!“

Dívky se shlukly u řídicího panelu. Nouzová teleportová plomba byla skutečně neporušená!

Samosebou nešlo o žádnou certifikační značku. Pod pojmem plomby je třeba si představit technicky vysoce dokonalé, kompaktní Lasta-karijské jednorázové teleportové zařízení, sloužící právě k tomu, aby bleskem dostalo loď v nesnázích do nějaké nejbližší bezpečné oblasti. Vzhledem ke své důležitosti byla její spoušť dvojmo jištěná proti neúmyslné aktivaci. Jedna z pojistek byla opravdu jakási fyzická plomba, a mezi kosmoletci se ten dávný název ujal pro celé zařízení, a zlidověl.

Tak kdo je ale přenesl?!

Zmíněné velmi užitečné zařízení však v tuto chvíli ukazovalo červený signální prvek. To bylo ještě horší – buď bylo také poškozené, anebo nedokázalo najít ve svém dosahu žádné bezpečné místo.

„Vážně vidím červenou?!“ podotkla šokovaně Lariket.

„Potvrzuji,“ kývla kapitánka. „Sil, mrkni prosím kde vlastně jsme.“

„Končím soutěž,“ odložila navigátorka Silroni své věrné logaritmické pravítko do držáku a zapnula malý navigační počítač vyňatý ze svého zavazadla, aby zjistila polohu. „Dejte mi vteřinku!“

Jenže vteřinka se nějak počala protahovat. „Hele... já nás nemůžu najít,“ přiznala nakonec.

„Smím?“ odstrčila ji kapitánka a spustila zaměřovací program od začátku sama. Ale o minutu později také pokrčila rameny.

„Chcete tím říci, že jsme kdoví kde?!“ ptala se Lariket číhavě.

„Trefně řečeno...“

„Si děláte rohaté mečící čtvernožce,“ prskla. „Holky, jako vážně dobrý, ale narozky mám až pozitíří. Skvělá scénka, perfektní zážitek, děkuji, byla to zábava, ale už to skrečneme a vrátíme se, jo?“

Mičenlivé nesouhlasné pohledy kamarádek však vyvrátily i tuto poněkud přehnanou variantu.

„To jako fakt?!“ ujistila se důrazně.

„To jako fakt,“ přitakala kapitánka.

„Takže zbývá akorát zavolat.“

„Ano, zavoláme.“

Deecanthijská civilizace, která se již před hodně dlouhým časem vydala duchovní cestou, měla krom mnoha jiných kvalit i vlastní informační pansféru. To byl, zhruba řečeno, telepatický éter, objímající nejen celou planetu i její okolí, ale rozléval se i po bývalém Svazu planet, místy dokonce ještě dál od něj. Díky tomu, že měl leccos společného s Ouroborosovou líhní, oplýval různými logicky antagonistickými vlastnostmi. Kupříkladu i při své obrovitosti byl nesmírně maličký. Díky tomu umožňoval bleskové spojení z jakékoli vzdálenosti. Kdokoli z Deecanthijců se v jeho dosahu mohl bez prodlevy spojit s vlastí, v tomto případě si zavolat o pomoc.

Dívky vyslaly telepatický signál nouze... načež se svorně zatvářily hodně nechápavě. Žádná reakce se totiž neozvala!

„Taky nic?!“ ujistila se užasle Naix. Odpovědělo jí zavrtění hlavami.

„Možná nějaký... lokální útlum?“ nadhodila navigátorka zaraženě.

„No jasně,“ vzdychla Lar. „Takže, zůstáváme u klasiky. Já zkontroluju ty svoje trubky a dráty, a vy zatím vymyslete jak odtud pryč.“

„Jdem na to,“ kývla Naix. „A ještě něco. Aby mě jednou někdo nepopotahoval skrzevá palubní řád: vyhlašuju nouzový stav.“

„Ještě že tu kapitánku máme,“ pochválila si Lar polohlasně od svých přístrojů a armatur. „Jinak bych si toho snad ani nevšimla...“ Kapitánka nereagovala. Zato o pár minut později řekla: „Můžeme sumarizovat?“

„Můžeme,“ kývla Lar. „Čistý průstřel, navíc v nejlepším možném místě, kde vlastně nic životně důležitého nebylo, když už použiju takové hodnocení. Být to o metr vedle, jsme bez teleportu. A buďme rády že máme jen tuhle muzeální tenkostěnnou kraksničku. Kdyby té ráně stál v cestě nějaký pancíř, nejspíš by nás to rozervalo na kusy. Takhle to není ani tak moc prolomené, jako spíše čistě vystřižené. Energie průrazu musela být šílená, prolétlo to skrz nás jak jehla plátnem. Takže, jak jste si možná všimly, motory chvála Leptonovi fungují.“

Dívky se matně pousmály. Gravitační generátory krom lineárního pohybu zajišťovaly i tíži na palubě. To se přehlédnout nedalo.

„Energozdroj běží na 93 procent. Něco se tam pochroumalo v druhé zóně, nejspíš chlazení. Doufám že si s tím poradí sám, jinak bych asi musela začít užívat nespisovné výrazy.“

Díky tomu, že jsme nespustily druhý z obou plánovaných teleportů, máme teď swarblathy (supravodivé kondenzátory k teleportu) na

šestašedesáti procentech. Živpoty (životní potřeby) klasicky na tři dny, jak velí stanovy soutěže. Včetně vzduchu. Ovšem neradila bych nechat se znovu dehermetizovat, protože v nouzových bombách zbylo šest procent. Aby nás to udrželo na živu, všechno vyfičelo při té havárii. Urvalo to také jednu nádrž, takže máme také akorát ty tři dny místo původních čtyř. Smůla je, že jsme přišly i o spalovač CO₂. Takže bych se přimlouvala moc nefunět a rychle vyrazit domů.“

Unaveně si promnula oči stále pálicí od dekompresního šoku. „Protilehlé větve armatur a vedení, čili dvojka a čtyřka, jsou protunelované, ale primár a terciár zatím drží. Jo a přišla jsem o hlavní sadu nářadí, takže jestli mi někdo ztratí něco ze záložní, pokoušu ho.“

„Systém a řízení kupodivu fungují,“ referovala stručně Naix. „Destabilizací sítě při nárazu jsme přišly o pár bloků a několik čidel, ale tenhle starodávný systém byl konstruovaný hodně robustně, takže zatím drží funkčnost. Všechno běží právě přes ty dvě zbylé větve. Takže teď je všechno na tobě, Sil.“

Rudovlasá kamarádka zhluboka vzdychla. „Fakt nevím kde jsme. Vážně. Soutěžní speciálka je k ničemu,“ ukázala letmo na papírovou mapu, odloženou spolu s logárem, „a můj navcomp končí kilosrk (tisíc světelných roků) od domova. Jedna věc je tedy jistá: jsme výrazně dál. To dosvědčuje i fakt, že je naše teleportová plomba je červená. Nebyla by, kdybychom byli někde v dosahu. Čili, průšvih jaksepatří.“

„Slovo pravého navigátora,“ zavrčela si Lariket-Yee potichu.

„Chceš slyšet slovo pravého navigátora?!“ naježila se Silroni. Napráhla ruku. „Vidíš tamto rozlehlé svítící za oknem? To je Velká Galaxie. A vidíš to malé a řídké na druhé straně? Tak někam tam, plus mínus sukubus, se musíme dostat. Už spokojená?!“

„Promiň,“ udělala Lar omluvné gesto. „Myslela jsem to z legrace, vždyť mě znáš. Uznávám, byla to ode mě hloupá poznámka.“ A významně zdvihla prst. „Ale máme tu ještě něco hodně divného.“

„Co?“

„Podívejte se ven.“

Naix přepojila na centrální zobrazovač spojený záběr ze všech šesti venkovních kamer. Vlevo za lodí, kousek od díry ucpané nouzovou membránou, se vznášela nevelká koule, jakoby z lesklého kovu.

„Je to vážně to co mě právě napadlo?“ zašeptala Silroni.

„Nepochybně,“ kývla kočka.

Dívky si vyměnily udivené pohledy. Že je mohlo něco čistě náhodou zasáhnout, no, to by se dalo připustit, i když organizátoři soutěže určitě celý závodní polygon vyčistili a zabezpečili. Že by to nebyl nějaký

meteor ale zjevně technicky opracované těleso, už bylo hoooodně divné. Ovšem že by se to po průrazu skrz obě stěny trupu zastavilo kousek za lodí, byla naprostá nemožnost.

„Lar, venku nám podle měřáku nic nezáří. Vem to prosímtě do přechodové komory,“ téměř zašeptala lizzardka Naix, jako by tu kouli snad mohla vyplašit hlasem.

„Chytrou máme tu naší kapitánku,“ neodpustila si kočka ironické prohlášení. „Víš, koho poslat ven místo sebe!“ Ale už si nechala obléci svou FA vestu. Věděla že povel má dobrý smysl. Ta věc venku nemohla být prostý projektil, jinak by po průrazu už dávno odletěla kdoví kam. Tudíž to bude nějaké zařízení, a protože zůstalo poblíž Tinxu, dost možná disponuje vlastním pohybovým aparátem a snad i inteligencí. Nejen že by se z něj mohly leccos dozvědět o tom co se stalo, ale s trochou štěstí i kudy domů. A i kdyby ne, někdo si pro takový kus darebné technologie třeba přiletí.

Ještě zbývá varianta, že jde o kdovíodkud zatoulanou stíhací minu se zpoždovačem, napadlo ji když za sebou zavírala dveře přechodové komory. Taková brutální zvěrstva dělala Sirkima – první exploze něco zničila, a časované miny vybuchly se zpožděním až na místo dorazily čtyři záchranářů... No, pokud ano, určitě si toho všimneme, pomyslela si drsně.

Pečlivě zavírela přechodové dveře a dala povel odčerpat vzduch z turniketu. FA vesta okamžitě ztuhla jak nafukovací panák. Lar tiše zavrčela. Opominula omezit vnitřní tlak! S námahou sáhla na ovladač a snížila tlak na přijatelnou míru, kdy už se mohla volně pohybovat, ale ještě i přiměřeně dýchat. Poté se pečlivě zajistila lankem s karabinkou. Leptone, co to dělám, uvědomila si. Levitační schopnost mi přece funguje i tady. Prostě jen ze setrvačnosti dodržovala retro pravidla soutěže, z níž tak drasticky vypadly. Ale přesto nechala lanko zapnuté. Proč si to nevyzkoušet, pomyslela si a vyplula do volného prostoru.

Zrovna určitě dělám nejvzdálenější výstup do vesmíru z celé naší akademie, pomyslela si pobaveně. Obratně škusbla za lanko, aby ji setrvačnost donesla k té divné kouli. Nebyla vůbec velká, odhadem tak půl metru.

Namířila na ni analyzář. Krom toho, že je to kovové a není to duté, nehlásil nic podezřelého. Naneštěstí měla k dispozici jen obyčejný náhradní nástroj s omezenými možnostmi. Nikdo nepočítal, že by závodníci potřebovali během soutěže něco zkoumat.

Lanko se napjalo, s Lariket to cuklo a zase se začala od koule vzdalovat. Ve vakuu se člověk o nic neopře, takže s úsměvem trpělivě

počkala, až bude mít na dosah něco pevného, a podruhé se odrazila vpřed. Chytila kouli manipulátorem, počkala až odezní pohybový moment, a pomalu začala ručkovat zpátky.

„Je to hromsky těžké,“ slyšely kamarádky její tlumený hlas. „Snižte gravitaci aspoň na třetinu, ať nám to nepropadne podlahou.“

Zacouvala do turniketu, zavřela vnější průchod a opět se stala součástí palubní gravitace. Tajemná koule dramaticky ztěžkla a se zaduněním dopadla na podlahu.

„Ještě míň!“ hlásila rychle. Naix chvatně posunula ošoupanou páku reostatu síly palubní gravitace a podlaha pod nohama se stala zdánlivě ještě měkčí.

Když Lar obnovila tlak v komoře, vzala nádobku z držáku na stěně, a důkladně postříkala jak kouli, tak pokud možno i sebe. Nic lepšího než běžná dezinfekce na palubě nebylo.

„Hotovo,“ ohlásila spokojeně, když napůl vplula dovnitř a deaktivovala FA vestu. Jenže vyjevené oči kamarádek ji upozornily, že se za ní děje cosi nečekaného. Prudce se obrátila. Okénkem ve dveřích do turniketu byla vidět jakási kovová hlava!

*

3 – Uprchlík

To, že se kapitánka rozhodla otevřít dveře a vpustit tu záhadnou entitu do lodi, mohlo někomu připadat poněkud neuvážené, ale opak byl pravdou. Desenaixsense dhait ihned poznala, s kým mají tu čest. Bylo jasné, že žádné dveře by Xarťana nezastavily. Neboť nikdo jiný, než příslušník proslulé rasy železných bytostí, to být nemohl. Bylo lepší otevřít, než riskovat že si otevře sám. Pro jistotu ještě snížila palubní gravitaci až na desetinu normálu.

„A nesahejte na to,“ doporučila důrazně. Kovový host by v běžné přitažlivosti vážil kolem tří čtvrtin tuny. To by asi plášť Tinxu nevydržel. Zlehka dostrkaly Xarťana do záložní zadní sedačky, a posadily se naproti postavě, která jakoby byla hladce odlita z lesklého kovu, ve formě mladého muže.

„On nám čte myšlenky?“ zašeptala Lariket na půl úst ke kamarádkám.

„To snad ne...“ odpověděla stejně tiše Naix.

„Tak... proč to dělá...?“ Nejen že kovový tvor zaujal antropomorfní vzhled, ale neustále ho zlehka měnil a dotvářel, skoro jako by hledal tvar, který by dívčí posádce co nejvíce vyhovoval.

„Známka vstřícnosti?“ odvážila se nadhodit Silroni. „Hledá podobu která nám bude přijatelná.“

„Xarťan a vstřícnost?!“ pronesla Lar zvláštním tónem, který mohl být stejně tak nevěřící jako zaujatý. Příslušníci kovové rasy byli proslulí několika věcmi. Především nezničitelností a neuvěřitelnou silou. Pak také poněkud nižší inteligencí. A zrovna tak strohým egoismem.

„Xarťan je dost silný na to, aby zvládl svůj boj s vesmírem sám!“ znělo hrdé heslo jejich rasy. S tou silou to byla stoprocentní pravda, stejně jako důraz na slovo „sám“. Není divu, že laskavost či ohleduplnost ležely hodně na okraji Xartského slovníku.

Nicméně když kovová bytost vygenerovala úsměv, teorie o sobeckosti dostala značnou trhlinu.

Lar se naklonila, opatrně natáhla ruku a dotkla se Xarťana nataženým prstem. Byl hladký a chladný.

„Co blázníš!“ sykla Naix.

„No co... jen jsem zvědavá. Však mě nekousne!“

„Možná, ale mohl by ti přátelsky podat ruku!“ vyslala kapitánka k techničce zdrcující pohled. Vzhledem k tomu, že okolní svět Xarťanům připadá měkký jako pavučiny vlající ve větru, chovají se

k němu úplně stejně. Lar ruku hned stáhla. Takové rukypodání by pro ni nemuselo dopadnout vůbec dobře.

Ale v odpověď se kabinou Tinxe rozezněl zvláštní hlas, který jako by byl kombinací elektrického a mechanického praskotu. Jeho síla byla taková, že se dívky s bolestnými gesty chytily za uši!

„Stop! Nech toho!“ zvolala kapitánka a zavrtěla proti Xarťanovi rozevřenou dlaní.

Zvuk kupodivu umlkl. Vydechly a podívaly se po sobě. Zná Xarťan tohle gesto? Kapitánka si sykavě odkašlala a náhle promluvila téměř shodným způsobem! Obě kamarádky se na ni užasle podívaly. Doteď vůbec netušily, že lizzardka holduje xartissu – jazyku železných bytostí! Ale následný příval Xarťanovy řeči je opět přiměl zacpat si uši.

Méně. Ještě méně, naznačovala Naix. Ještě! Pak učinila souhlasné gesto a když kovový mladík něco zakřapěl, váhavě mu odpověděla. Ani jedna z kamarádek se neodvažovala rušit. Bylo zřejmé, že se Xarťan s Deecanthijkou na něčem domlouvají, přičemž si velitelka několikrát ukázala na hlavu. A skutečně!

»Vvvvš vrrrzi vrrsuupííbe?!« slyšely náhle zkomolený telepatický signál.

„Ňáf!“ udělala Lariket překvapeně nahlas. Vydrž, signalizovala jí kapitánka a soustředěně naváděla kovovou bytost na správnou komunikační hladinu. Když se konečně ozvalo »už si rozumíme?« dívky spontánně zajásaly.

»Nechceš nám ubližovat, že ne?« byla nejdůležitější otázka.

»Ne. Pří-tele. Nerad to,« pohnul hlavou k oběma průrazům.

»Ano, budme přátelé. Díry jsme jak vidíš zalepily. Ale prosíme tě, buď opatrný. Naše loď je měkká a slabá.«

»Oupartný há. Ano.« Občas se mu pletla písmenka, aspoň zpočátku, jeho výrazové portfolium bylo uhlazené jako hromada kotevních odlitků, ale ani tak toho moc nenamluvil.

Obezřetnými, někdy i opakovaným dotazy se dívky přece jen nakonec dozvěděly toto: Krdlubrox byl uprchlý vězeň! Slečinky žasly: on se našel někdo tak praštěný, že zkusil uvěznit Xarťana?! Jenže horší bylo, že „ocelák“ nic neprovedl! Aspoň nic takového co by věděl. Přesto se znenadání ocitl v energetické pasti uvnitř mechanoplanety jménem Logrimet.

„Logrimet?!“ kulily očka kamarádky. Bylo proč – umělá planetoida byla přece spojencem Lastakarijska. Nebylo myslitelné, aby se dopustila bezdůvodného násilí vůči členovi své komunity, natož jiné rasy!

»Dělali s tebou nějaké pokusy? Nebo co říkali?!« zajímaly se. Ale Rox, jak kovového tvora svorně pokřtily, odpovídal neurčitými slovy. Nechápal co po něm kdo chce, a vlastně se s ním nikdo ani moc nebavil. Svým způsobem mu to bylo i jedno. Xarťané jsou vybaveni k tomu, aby v nativní stázi přečkali případné nepříznivé podmínky, takže když Roxe přestalo to směšné hemžení kolem něj bavit, prostě se proměnil v nehybný ingot a nechal čas a ty protivné čvachtáky plynout nevšímavě kolem sebe.

Když padlo slovo čvachták, dívky se trochu kysele pousmály. Tím výrazem Xarťané označovali všechny bytosti z okolních planet, protože ať vypadaly jak chtěly, měly jednu společnou legrační vlastnost: když se na ně šlápl, čvachtalo to.

Takže Rox „trval“ ve stázi. Čas pro něj znamenal mnohem méně než pro jeho vězňatele. Mohl v klidu počkat, až vymřou. Nicméně jednoho dne segment silového pole nějakým výkyvem náhle zeslábl. Xarťan neváhal ani vteřinu. Zrušil stázi, rozbil a vstřebal energetické vězení, vyskočil ze separace a uprchl.

To musel být mazec, proběhlo posluchačkám hlavami. Představte si rozzuřený ultrarezistitový razící štít, který se děsivou rychlostí nezadržitelně dere k povrchu planetoidy aniž ho zajímá čím nebo kým se probourává.

»A pak já skoč,« uzavřel Rox své prosté vyprávění.

»Počkej, jak – skočil? Vy se přece neumíte teleportovat!« zarazila se kapitánka.

»Já umí. Já skoč. Dva skoč, tři skoč a báb, je ve vy skořábka.«

„Ňáf!“ žasla opět Lar. »Kdo tě to naučil?«

»Neví. Umí. Tak dělá skoč.«

Dívky pochopily jak k tomu došlo. Během dvou skoků patrně někde v gravitačním gradientu nabral úctyhodnou lineární rychlost, a když potřetí vystoupil z teleportu, vrazil hlavou přímo do jejich lodi. Nejspíše zaváhal, ale nakonec skočil znovu – patrně neměl okruh svého teleportu moc pod kontrolou, ostatně jako Xarťanovi mu to bylo nejspíš jedno – a vzal je mimoděk s sebou.

„Trojhromský Leptone!“ ulevila si Naix. Kdyby je nechal být, už dávno by je sebrala dozorová služba, hlídající soutěžní prostor.

»Tos tomu dal!« nezdržela se Lariket rozhořčené výtky. »Tobě to může být jedno, ale my potřebujeme zpátky! Víš kudy?«

Klíííd... naznačila kapitánka rychlým gestem. Víš že jsou Xarťané vzteklí a jestli se naštve, vyčvachtá nás!

Xart'an ale jen chvíli mlčel. »Neví kudy kam. Skoč pryč, chce být daleko. Myslí, že vy ví. Nebo neví?«

Rázem byl jasný důvod, proč je vzal s sebou. Chtěl se schovat někam daleko, ale také chtěl zase zpět. Napadlo ho, že ti slabí, ale prohnání čvachtáci budou vědět kudy.

»Jsme na tom stejně,« přiznala opatrně navigátorka. »Zatím.«

Kovovou tvář proběhl záchvěv. »Ty neví? Tak já jde.« Zvedl se a úplně normálně zamířil proti stěně lodi. Bylo jasné, že tím okamžikem ho absolutně přestaly zajímat. Mohl se náhodně toulat vesmírem klidně dalších tisíc let. Xart'ané jsou skutečně dost silní na to aby vesmíru hleděli hrdě do jeho mrazivě vražedné tváře.

»Stůj!« zazněl naléhavý telepatický výkřik kapitánky.

Kovová entita se ne moc ochotně zastavila na dosah trupu. »Stát já? Ty řekne důvod. Chvatně.«

»Najdeme cestu zpět - když nám pomůžeš!« vyslala co nejdůrazněji.

Bylo vidět že to zvažuje. »Najdou? Jak?«

»Máme svoje metody. Ale hodí se nám to, čeho máš víc než kdokoli jiný: tvá síla!«

Velitelka našla správný argument. Xart'an se samolibě usmál. »Ano. Síla já moc. Ví ty co říká?«

»Vím a dokážeme ti to. Když budeš spolupracovat. Spolupráce, víš co to je?« Takový dotaz u egoistického Xart'ana měl své dobré opodstatnění.

»Soplu parace...? Ano to. Začnou hned,« otočil se železný tvor zpět k nim. »Kam síla já?«

*

4 – Občerstvovna

První, naprosto největší zklamání, které zhatilo představy dívčího tria o relativně rychlém návratu, bylo Xarťanovo přiznání že žádný dlouhý skok nepřipadá v úvahu. »Já daleko skoč ne.«

»Tak kdo nás ale odnesl až ke všem čertům?« žasly.

Odpověď na kardinální otázku ale nepřišla žádná. Zbývala dosti katastrofální možnost, že Xarťan díky tomu že s teleporty neměl moc zkušenosti, při něm vynaložil přehnaně moc síly (které měl opravdu hodně) a v souladu s teorií se do teleportu přimotala nějaká ozvěna jakočasu.

»Nemáš v zásobě něco ještě děsivějšího?« vyjekla Lar když kapitánka sdělila svou domněnku. Riziko, že by opustily rodný vesmír a ocitly se v nějakém paralelním, byl opravdu hodně špatný výhled do budoucna.

Naix učinila omluvné gesto. »Jen mě to napadlo...«

Ale i tak neměly šanci to ověřit. Rozhodly se proto chovat jako kdyby zmíněná eventualita vůbec nepřipadala v úvahu, a připustily mnohem přízemnější možnost: Xarťan přece „snědl“ energii, která ho věznila. Využil ji na tři skoky, a vyšla i na čtvrtý. Teď neměl žádnou, krom své tajuplné, leč dálkově nedostačující teleportové dovednosti.

To byl velmi nemilý dárek do počátku plánů záchrany.

Další faktor, který hrozil průšvihem, byla porucha v chlazení druhé zóny energozdroje. Patrně byla v místě, kam se samozáchovné zařízení, kterým byl generátor vybaven, nedokázalo dostat. Nejspíš nějaká skrytá prasklinka, kterou přicházely o chladivo.

»Vydržíme, vydržíme,« mumlala kočka když v hlavě kalkulovala spotřebu. »Ale čím dřív to zkusím zalepit, tím lépe. Pokud s tím nic neudělám, dávám nám šanci týden,« zhodnotila parametry.

»Něco najdeme, aby ses na to mohla podívat v gravitaci,« slíbila Naix, i když v tu chvíli sama nevěděla zda takový slib dokáže splnit.

Třetí komplikací, která tím pádem stála jejich cestě domů, byly životy. Nikdo nečekal, že by strávil na palubě delší čas než původně plánovaný jeden den soutěže. Standardní výbava činila sto litrů vody a šest EFR (nouzových potravinových dávek). To by ještě nebylo tak zlé, ale k tomu všemu z lodi unikal vzduch. Nebýt poklesu tlaku o setinku, ani by si toho posádka nevšimla. Jenže byť maličko, vzduch utíkal ven, a zásobní nádrže byly díky průrazu prakticky prázdné.

»Jasně že to můžu přelepit dvojmo,« naježila se Lar když jí tuto možnost kapitánka navrhla. »Ale neudělám to. Srážka nespáchala jen ty dvě díry. Celý trup dostal ránu z nečekaného úhlu. Může nám to utíkat

kdekoli jinde, nejen netěsností záplat! Navíc, netušíme kde co může být nalomené. Trup může najednou někde začít prskat, a čím to pak chcete utěsnit?“

To byly důrazné argumenty.

„Tři dny,“ shodly se ne moc vesele dívky na výpočtu jak dlouho jim vydrží vzduch. Jelikož byly hodně hluboko ve vnějším vesmíru, byla to doslova šibeniční lhůta.

„Myslíte... že nás naši do té doby najdou...?“ odvážila se kruciální otázky Sil.

Lar neurčitě pokrčila rameny. „Po nehodě vlast určitě prohledala soutěžní polygon i s okolím,“ počala zvolna vypočítávat. „Když nás nenašla, rozhodně pročesala oblast Svazu. A pak nejspíš vyšle pátrače ještě dál.“

„Nemáme takovou důležitost,“ připomněla šeptem Silroni.

„Máme,“ namítla Naix. „Únos z kontrolované zóny je rizikem pro každého jiného Deecanthovce a politickou kaňkou na obrazu zcela bezpečné planety. Tím spíš se do toho vloží pátrači pramáti Sobháre.“

Nastalo krátké ticho. „Asi máš pravdu,“ uznala Lar. „V tom případě... proč tu ještě nejsou?“

„Na to se zeptáme až se s nimi potkáme,“ rozhodla kapitánka. „Ale neznamená to, že zůstaneme sedět jak pecky. Ve hře mohou být faktory, které neznáme. Takže, dámy, tři dny sice nezní moc skvěle, ale je to ve skutečnosti velká hromada minut. Nemarněme žádnou z nich. Jdeme na to!“

Ovšem napláňovat nějakou vhodnou trasu nebylo vůbec snadné.

Silroni věděla, že jejich osud záleží v prvním kroku výhradně na ní. Leckomu by se možná na jejím místě rozklepaly ruce, ale statečná Deecanthijka se tím víc zatvrdila. Udělám vše co půjde!

Především usilovně zavzpomínala a na čtverečkovaný arch nakreslila tvar špičky Velkého ostnu, jak si ho pamatovala z kursů hvězdné navigace. Kamarádky přihlížely, ale nerušily, jen žasly, co všechno si je schopna vybavit. „Tumáš, schovej to,“ podala pak Naix arch, chvilku odpočinula a nakreslila druhý, stejný. Samosebou že se linky nekryly. „Zprůměruju to, ruka mi mohla při kreslení nechtěně ujet,“ komentovala to navigátorka.

Nato stanovila dvacet bodů, seřazených v promyšlené figuře, a Naix provedla stejně tolik malých teleportových skoků, a v každé zastávce Sil co nejpečlivěji měřila vše, co šlo nasnímat. Pak se ponořila do trojrozměrné geometrie aby ze získaných dat vydolovala množinu bodů, které půjde použít k navigaci. V průběhu posílala parciální výpočty

kamarádkám, které prováděly nezávislou kontrolu aspoň numeriky, když už ne transformací.

Byla to metoda velmi primitivní, dá se říci snad i loterijní, ale lepší možnost neměly. Po nekonečných deseti hodinách manévru a horečného škrábání všemožných průmětů na papír seznámila kamarádky se získanými výsledky. „Tohle,“ zvýraznila přímkou, „je náš nový směr. A naše trasa povede tudy,“ vyznačila klikatou čáru. „Víc nevymyslím. Doufejme, že po cestě narazíme na nějakou použitelnou planetu. Nezastírám, že šance je hodně malá, ale jestli má někdo lepší plán, sem s ním.“

„Pustíme se do toho,“ kývla Naix. „Tvařme se, že to má smysl.“

A letěli.

I když je vlastně Xart'an dostal do současného problému, vybruslit z něj bez jeho pomoci by bylo prakticky nemožné. Pro předchozí krátké skoky jim k dobití stačila půlhodina. Jenže vytvořit zásobu energie pro teleport v maximálním dosahu trvalo starobylému lodnímu zdroji několik hodin. Ale vždyť podivný železný tvor uměl realizovat teleportaci v mnohem kratších intervalech!

Jak se po opatrném a uctivém dohovoru ukázalo, nebylo to sice moc daleko – zhruba na šest, maximálně deset srků. Vlastně se jen tak pomaličku šoural prostorem. I tak ale dokazoval, že pojmy „síla a únava“ jsou u Xart'ana neuvěřitelně daleko za všemi myslitelnými hranicemi. Vždyť spolu se sebou teleportoval i celý Tinx 64!

Dívky si jen vyměňovaly bezeslovné obdivné pohledy. Xartské heslo o síle jejich rasy bylo zcela opodstatněné. Neobvyklý pasažér nemluvil, vlastně ani moc nereagoval, ale odváděl doslova heroický výkon.

Díky tomu mohli zařadit do letového plánu víc odboček, což maličko, leč přesto zvyšovalo šanci nálezu vhodné planety. Zatímco Lar po každém skoku ošetřovala motory, Sil zaměřovala hvězdy a horečně, ale cílevědomě rýsovala do svého sešitu, aby vypočítala směr. Jelikož nebyla šance že by host pochopil souřadnice, Naix vždy otočila loď přídí do požadovaného směru, a Xart'an prostě provedl skok „vpřed“. Zatím šlo vše dobře.

Ale po třináctém skoku Xart'an odmítavě zavrčel. »Už hlad já!« sdělil stručně. To bylo špatné. Xartská potrava, krystalová forma azraqu, pochopitelně na lodi nebyla. Co teď?

»Hvězda stačí já,« konstatoval železnák nevrle. »Vy čekají.«

„Čuchám velký problém,“ sykla Lariket, když Xart'an opustil turniketem loď a zmizel, zatímco s pomocí kamarádek různými segmenty, které odmontovala z rozbitých míst, posilovala jeho sedačku. Stav nízké

palubní gravitace nebyl pro trénované dívky nijak moc nepříjemný, ale pokud budou přistávat na nějaké oběžnici, musí křeslo hosta udržet.

„Jaký? Neunese ho to?“ šroubovala Sil podpěru.

„Asi unese. Mám na mysli způsob jakým si dočerpá sílu. Ale třeba se mylím...“

Ne, nemýlila se. Kdepak nějaká fotovoltaika! Železná bytost skočila teleportem přímo dovnitř hvězdy!

„Ty myslíš že je opravdu uvnitř slunce?“ nevěřila Silroni. „To přece ani železo nevydrží!“

„Jenže on v sobě má trilíbrium. Cítím ho,“ ujistila je Naix.

Její slova se potvrdila, když se Rox po několika napjatých minutách náhle zjevil poblíž lodi. Nebyl chladně lesklý – doslova svítil jasně oranžovým žářem! Nezdálo se, že by mu to vadilo, zato vnější teploměr na trupu lodi začal okamžitě vyděšeně pípat. A jejda! Vpustit železného tvora rozžhaveného na tisíc stupňů dovnitř znamenalo okamžitý požár a katastrofu.

»Rády tě zase vidíme. Osvěžen?« zahájila Naix diplomaticky hovor.

»Zplna. Vejde dovnitř, můžeš dál!«

»Mohl bys zůstat ještě chvíli venku?«

»Důvod?«

»Eeeh... provádíme tu věci, které jsou čvachtácké dívky zvyklé dělat o samotě,« zvolila výmluvu ve snaze Xarťana nepopudit výčitkami.

»Budeš tak laskav?«

To znechucené ocelové zavrčení bylo tak silné, že málem dosáhlo dovnitř Tinxu navzdory tomu, že venku bylo vakuum. »Dlouho ony?«

»To ještě nevíme. Komplikovaný rituál, chápej.«

Znovu dunivé vibrace. Xarťanova nespokojenost „hrála“ přímo na trup lodi a Lariket létala vyplašené očima po nosnících, kdy to některý z nich nevydrží. »Skoč ale ano?« padl však ledový dotaz.

»Ano! Směřem přidě!« zvolala s úlevou Naix, šťastná že může ocelovou bytost nějak zaměstnat.

»Ano. Skoč teď!« a vesmír sebou bleskem škul.

„Tak do toho,“ řekla si už jako obvykle Sil a počala snímat hvězdné pozadí. Už jí z toho začínala jít hlava kolem. Jak dlouho to ještě vydržím, pomyslela si. Tak jak bude třeba! okřikla se v duchu.

Zato Naix seděla jak bez ducha, a upírala oči na zdejší hvězdu. Aniž to čekala, ocitla se ve stavu, který někteří lidé znají - měla pocit, že už tu někdy byla! Což samosebou byla hloupost, ale Naix, zirájící na žhavou kouli, zkoušela zlehounka zachytit ten nesmírně prchavý, přesto

ale neodbytný pocit. Nešil holka, domlouvala si, ale vjem vzpomínky, která za žádných okolností nemohla být její, sílil.

Anebo... snad mohla?!

„Mrkneme na druhou stranu hvězdy,“ pravila zvolna a podivila se vlastním slovům.

„Cože?!“ ohlédly se společnice. „Proč jako?“ žasla Sil.

Naix pokyvovala hlavou. Co také říci? „Rozhodnutí kapitána,“ omezila se na úřední formulaci, a zlehka „doskákala“ k okénku, které bylo nejbližší Xarťanovi.

»Roxi, moc prosím, skok na druhou stranu hvězdy, ano?«

»Zábava ona? Skočovlásek?!« reagoval Xarťan nespokojeně.

»Je to pro nás velmi důležité, ano,« vyslala úpěnlivou myšlenku, aniž si ji sama dovedla racionálně zdůvodnit.

Xarťanova tvář za oknem, stále ještě temně třešňově červená, byla ocelově nehybná a Naix se začínala cítit děsně provinile. »No skoč teď,« sdělil znenadání kovový tvor a slunce se rázem přemístilo na druhou stranu.

Důvod? četla kapitánka v mlčenlivém pohledu kamarádek, jenže vtom se pohled Silroni přestěhoval z její tváře ven z okénka. „To snad není pravda! Máme planetu! Trojboký Leptone, já se snad picnu!“

Kdepak by někoho v takové chvíli napadlo podívat se na detektory! Jistě možno mladé kosmpolavkyně omluvit, že se vrhly k okénku spatřit ten zázrak vlastníma očima! Snad sám zmíněný Lepton stál při kapitánce, protože nedaleko lodi viděly nádhernou, svěže modrou i zelenou planetu, zdobenou bílými pásmy mraků!

„Jak... jak jsi to věděla?“ upřela navigátorka na Naix pohled s výrazem člověka, který se právě stal svědkem zázraku.

„Nevím... byla jsem tu už někdy.“ Honem mávla rukou. „U Leptona, kecám, jak bych taky mohla! Prostě... tušení?“

„Skidefedri!“ zašeptala Lariket šokovaně. „Hele, prosímtě, nikam nechoď a dělej nám kapitánku i dál, jo? Jsi fakt správný člověk na správném místě!“ mrkla pak na Naix, která odpověděla jen rezignovaným šklebem.

»Roxi, přistaneme, abychom se občerstvily i my!« hlásila kapitánka.

»Ony dolů? Až na povrch?« slyšely Xarťanův tvrdý telepatický signál.

»Ano.«

»Já také. Spoledole!« prohlásil a počal padat atmosférou k povrchu.

„Cože?!“ Dívky znovu skočily k okénku směrem k planetě. Železnák chce prostě seskočit z orbity?! Ale bylo to tak! Se zatajeným dechem

sledovaly ohnivou čáru, kterou za sebou Xart'an nechal při svém sestupu, či spíše střemhlavém pádu.

„Říkala jsem to,“ poznamenala Naix. Nebýt trilibrixia, kterým se kovový tvor nějak chránil, shořel by jako každý jiný meteor.

„No dobře. Sil, zaměř kam přistál a hod' Naix trajektorii, ať se pohneme z místa!“ ujala se Lar mimoděk velení, ale nikdo se na ni nezlobil. Kapitánka nastavila trasu, vzala za řízení, a rozmáchlou parabolou se počaly snášet s lodí k povrchu. Nebýt gravitačního motoru, který je vedl mírnou sestupovou dráhou, nemohly by si to vůbec dovolit. Záplaty na dírách by brzdění atmosférou určitě nevydržely.

Během klesání nezapomínaly kontrolovat dostupné údaje. Mohlo by se stát že bude mít planeta kupříkladu moc velký atmosférický tlak. Ale vše vypadalo přijatelně, a Tinx 64 hladce dosedl na malebnou pláž. Hotová výletní idylka!

„No u Leptona,“ podotkla Sil od detektorů, a přizvala kamarádky k obrazovce. Nějaký kovový bod divoce létal po nedalekém okolí. Skočily k okénku právě ve chvíli, kdy se les vpravo rozlétl jak po silném výbuchu. Skrz rozervaný porost prosvištělo něco rudého, mžikem překonalo pláž a zařízlo se to do moře, kde to vyvolalo doslova sopečnou gejzírovou brázdu.

„On- ovládá- gmast (levitaci)?!“ komentovala to Naix v nejvyšším úžasu. Nebylo známo, že by Xartská rasa uměla ovládat gravitaci!

„Náš host je samé překvapení...“ povytáhla Sil obočí.

„Spíš vyvádí jako by ho něco kouslo...“ vzala to Lar z praktické stránky. Pousmály se při představě co asi by tak dokázalo kousnout bytost z oceli.

„No, co chceš od Xart'ana...“ mávla kapitánka rukou, a chtěla vznést otázku na vnější podmínky, ale pohledy které na ni upíraly obě kamarádky, ji zarazily. „Co...?“

„Že bychom... nejdřív posvačily?“ nadhodila nesměle Lar. Bylo by to jejich první jídlo od katastrofy.

Vždyť to není ani tři dny! chtěla namítnout kapitánka, ale pak si řekla, že posádka potřebuje dnešní významnou událost oslavit.

„Jasně,“ svolila s úsměvem. „Vyber něco dobrého.“

„Že by ten? Anebooo... snad ten?“ žonglovala kočka mlsně s balíčky EFR jako kdyby snad bylo na výběr.

„Nehraj si s jídlem,“ napomenula ji Silroni pobaveně.

„Ty už jsi jak moje máma!“ rozesmála se Lariket, zatímco odjistila a opatrně rozbalovala izolační fólii. Nebylo toho moc. Dávka byla

počítána na jednoho člověka, ale dívky nevěděly, jak dlouho jim bude návrat trvat, tak se rozhodly sníst jen tu jednu porci společně.

Úkolu začít dělit cihličku kondenzované výživy se ujala Naix coby kapitánka. Pečlivě ji rozměřila a odřízla třetinu. „To je pro mě. Pokud jsem si nechťeně vzala víc než je spravedlivé, chce někdo můj díl?“ tázala se, dodržujíc tak odvěký zákon dělení v krizových komunitách.

Kamarádky jen zavrtěly hlavami. Druhé dělení provedla Sil, a ta opět dala vybrat techničce, kterou ze zbylých částí si vezme. Pak bylo v lodi delší čas ticho – posádka si vychutnávala skromnou hostinu.

„Jsem tak nacpaná, že se sotva valím,“ ušklíbla se Lariket po jídle. „Žijem si jak na zámku, ať to trvá věčně!“ užila jedovaté armádní pořekadlo, dobře známé z výchovkových středisek.

„Raději ať to dobře a rychle skončí,“ poopravila ji Sil, která neznala původ a smysl věty.

„Tak do práce,“ vrátila je do reality kapitánčina slova. „Co prostředí?“

„Hlavní parametry super,“ otočila Lariket hlavu k detektoru u přechodové komory, který signalizoval všechno v zeleném. „Dokonce je tam krásných šestadvacet, budeme moci na procházku a zimníky můžeme nechat ve skříní!“

Naix se pousmála nad tím žertem. Samosebou že žádné další oblečení na lodi nebylo. „To ráda slyším, ale my dvě nepůjdeme ven...“

„Ne?“ otočila se překvapeně navigátorka.

„Ne. Pokud sis všimla, venku je naprosto cizí planeta. Přece nechceš ochutnat zdejší mikroby a viry. A i kdyby to náhodou nebylo rizikové, chceš po návratu trčet v karanténě? Než si naše palubní technika vybaví své záležitosti, nabereme vzduch, vodu a mizíme. Takže Sil, prosím, připrav čerpání.“

„Nepouštěj to víc jak na tři čtvrtě výkonu,“ poznamenala ihned technička. „Filtry jsou staré, mohly by povolit.“

„Jasně,“ kývla Silroni.

„Lar, seznámíš mě s tím, co všechno máš v plánu dělat venku?“ tázala se velitelka dál.

Jenže kočka vztyčila prst. „Vteřinku, Naix. Tvá prozíravá opatrnost nám tentokrát asi moc nepomůže.“

„Jakto? Vezmeš si FA vestu a při návratu tě postříkáme...“

„Říkám že to nepomůže.“

„Ne? Proč?“

Kočka vykouzila na své hezké tváři Šklíbin škleb. „Možná protože... nejsem reálná mága?“ To byla hodně jízlivá poznámka.

„Ó Leptone,“ vzdychla Naix. Doted' vůbec nevzala v úvahu složitost montáže. Že to nepůjde snadno, bylo nad slunce jasné.

„Fakt si myslíš, že to nestihneš než ti dojde vzduch?“ ujistila se bezmála vylekaně. „Dokážeme ti nějak pomoci?“

„Mohly byste jít se mnou a zatímco budu rozebírat srdce Tinx, umístíte posilující záplaty zvenčí. Ale já se rozhodně se nevejdou do limitu zásoby vzduchu FA vesty. Mám sice natrénováno, motor sám mi pomůže, ale i tak je rozpis demontáže, než se dostanu tam kam potřebuji, na tři hodiny. V naší dílně.“

„Napojíme tě hadicí zevnitř!“

„Pořád žasnu, jak si ta naše kapitánka umí vždy poradit,“ poznamenala Lariket napůl pobaveně, napůl hořce. „Jenže nenapojíte. Ta už si letí kdoví kde spolu s naší původní montážní výbavou...“

Pohled Desenaixsensedhait byl doslova úpěnlivý. „Lar... ty moje kousavé zlatíčko... to ale není vůbec dobře. Víš co se stane pokud se nadechneš zdejšího vzduchu?“

„Představ si, že to mě doted' vůbec ani nenapadlo,“ zamračila se technička.

„Promiň, nechtěla jsem se tě tou otázkou dotknout. Ale víš co? Šlo by opravu dělat na etapy? Vždy se vrátíš a dotankuješ si,“ snažila se Naix najít schůdné řešení.

„Ó, to by nakonec i šlo, ale uklidni se. Nebude to ode mě žádná oběť, a hned ti objasním proč. Atmosféra je dýchatelná a máme prostředky, abychom nemusely řešit mikrobiologii!“

„Moment moment!“ šermovala kapitánka prstem. „Cos to právě řekla? Jaké prostředky?! Kde bychom je prosímtě asi tak vzali?!“

Technička si poklepala na jednu z malých hermetických kapes na svém opasku. „Tady.“ Otevřela ji a vyňala platička výstražně žluto-zeleně proužkovaných tabletek!

„Panspektrální antibiotika?!“ střelila zkusmo Silroni.

„Něco mnohem lepšího. Lastakarijské KBP výsadkové pilulky!“

„To si z nás děláš rohaté mečící čtvernožce, ne? Jakto že máš něco takového s sebou?“ žasly.

„Nejsem sice profesionální výsadkářka, ale aspoň členka civilního krizového systému,“ přiznala skromně. „Několikrát jsem s Lastakarijci byla na společném soustředění, no a tohle se mi zalíbilo. Oni jsou v leckterých věcech hodně dobří, třeba ve vědecké biologii. A protože jsem od přírody neodolatelná,“ mrkla, „pár mi jich dali. Rozhodně jsem nečekala co se stane. Ale KÁBÉPÉčka (komplexní biologická protektiva) jsou skvělá třeba při zamoření nebo i při požáru. Nějakou chvíli můžeš

žít a fungovat i tam, kde by tě to jinak rychle zabilo. Nosím je v KPZ pořád s sebou.“

„Milion meteorů! Ty jsi úplně zlatá!“ zajásala kapitánka.

Lariket maličko kývla a spiklenecky přivřela oko. „Krom toho, holky: kolikrát myslíte, že během návratu narazíme na tak příznivý svět? Nebyla by chyba si ho aspoň trochu neužít?“ Nikdo totiž neví, jestli se vůbec dokážeme vrátit; ale to neřekla, jen si to pomyslela. To, že je stále žádný telepatický pátrač nenašel, bylo... deprimující. Něco bylo špatně, dokonce hodně špatně, a nebylo jasné co.

Všechny se podívaly na přípravky ze sprátelené techničanské planety. Lákadlo bylo obrovské.

„Za stávajících okolností... bych to mohla povolit,“ připustila opatrně kapitánka.

„No konečně! Takže, dámy, vylezeme už z té naší prehistorické kraksny, nebo jo?!“ zvolala Lariket rozjařeně a už ze sebe tahala sportovní kombinézu.

Planeta je přivítala vlídným počasím, voňavým přímořským vzduchem a sluneční duhou, třpytící se ve vodní mlze nad démantovým příbojem. Do nerušené přírodní idylky však zalehl rušivý zvuk. Z moře se ozvalo temné burácení, a na pláž se vyřítilo cosi víceméně beztvarého. Dramaticky se to zarylo do písku a z hluboké brázdy se za chvíli vynořil Xart'an. Musel to být on, ačkoli vypadal jako nějaký vepředu ostře zašpičatělý jehlan s několika ohebnými chapadly na straně podstavy. Jak se blížil, bral na sebe zvolna opět lidskou podobu, ale tentokrát by se dalo říci patřičně vylepšenou. Když došel k zírajícím dívkám, už vypadal jako pohyblivý odlitek pěkně atletického mladého muže.

Vážně se přizpůsobuje, pomyslela si se zájmem Lariket a z legrace k němu vyslala svou silnou představu. Nereagoval. Jak jinak.

„Rozhlédl se trochu. Už můžou skok?“ zatřaskal Xart'an, až jim zalehlo v uších. Velitelka to přeložila a ujala se odpovědi.

»Víš... zrovna jsme přistály,« signalizovala, aby přešel na telepatii. »Potřebujeme načerpat vzduch, vodu, a provést na lodi důležité opravy...« rozkládala zlehka.

Xart'anův výraz se nezměnil, ale jeho telepatický signál zněl hodně rozladěně. »Ony pořád samá starost. Ať jdou jak chtějí, já jde jak chce,« seznámil je s úmyslem odpojit se a putovat sám bez různých otravných čvachtáckých průtahů.

Zatímco v Sil a Lar doslova hrklo, Naix se přiměla zachovat klid. Nebylo jak kovovou bytost zadržet násilím, jedinou šancí bylo užít

šikovnou argumentaci která zvrátí její názor. Teď musí ukázat, jak schopná je velitelka! Hlavou jí horečně prolétlo několik variant, a rozhodla se pro mírný nátlak.

»Okamžiček, Roxi, ano? Myslíš že se pak dokážeš vrátit sem?«

»Vrátit? Ne. Pročtaky?«

»Až zjistíš, že jsi ztratil správný směr.«

Kovový Xarťan se vyloženě ušklíbl. „Omyl ona. Směr zná.“ Ale zastavil se.

Aspoň že to, ulevilo se Naix. »Kolik jsi toho nalétal ve vesmíru?« vedla dál řeč.

Ocelově lesklé oči zůstávaly ledové. »Důležité?«

»Skoro ano. Podívej, my jsme kupříkladu udělaly sedmnáct skoků jen při soutěži, než jsi nás, ehm...« Udělala pomlčku, než dopověděla: »-přátelsky vyrušil.« Doufala, že si toho Xarťan všimne. Současné problémy byly přece jeho vina!

Velkoryse pokývala hlavou. »Jasně že za to nemůžeš, srazili jsme se náhodou. Jen chci říci, že za život jsem skočila aspoň několikatisíckrát. Máš srovnatelné zkušenosti?«

Rox chvíli mlčel. »Asi nemá...« připustil váhavě.

»Vidíš. Možná sis toho už všiml - po každém skoku se konstelace hvězd docela dost mění. Musíš umět geometricky přepočítávat budoucí a minulý obraz, aby ses zorientoval. Proto se ptám, až zabloudíš, a jako že jo, zda se dokážeš vrátit zpět sem, abychom ti pomohly.«

»Pomohly!« lesklý mladík se rozburácel železným rachotem, což byl asi ekvivalent smíchu, až si dívky znovu musely zacpat uši. Naštěstí pak pokračoval telepatii. »Nepotřeba. Xarťan je dost silný na to, aby-«

»-aby se ve vesmíru ztratil jednou provždy!« skočila mu Naix drsně do signálu. Teď hrála o všechno. Jestli jsem akcent zvolila chybně, vše bude ztraceno, pomyslíla si. Sil s Lar se mimoděk přikrčily v očekávání výbuchu železnákovy zlosti, ale ten kupodivu stál bez pohybu a mlčel.

„Musela jsem,“ podotkla Naix nahlas. Věděla, že unilangu Xarťan nerozumí, ale chtěla kamarádky uklidnit. „Došlo mu, že se do zajetí dostal zrovna tak – aniž si toho všiml, ačkoli jinak je neporazitelný.“

„Kéž bys měla pravdu!“ vzdychla Silroni.

»Nevadí. Čas nic nevadí!« prohlásil náhle Rox. »Čeká s vámi. Písek, voda? Ano. Plác na to ony dělají?« Jak stál, rozpráhl ruce a náhle jako ztuhlý ingot padl naznak, až to zadunělo. Nepochybně někde viděl rekreanty na pláži.

Silroni s Lariket se tiše zachichotaly, zato kapitánka se k nim otočila s přísným výrazem a důrazně ukázala nataženou rukou dozadu za sebe k ležící ocelové soše, na níž se absolutně nedal přehlédnout jeden výrazný anatomický detail. „Která z vás na TO tak usilovně myslela?!“

„Vždyť je TO pouhý technicko-estetický aspekt!“ přihlásila se Lariket provinile. Silroni to nevydržela a propadla záchvatu smíchu. Co kapitánce zbývalo, než se přidat.

Když pečlivě instalovaly dvě vnější záplaty a postaraly se o drobné opravy pláště a IO rozhraní, Naix se Sil obětavě pomáhaly kamarádce i s rozborkou energozdroje. Nebylo to zrovna snadné. Všechny sice znaly techniku své lodi, ale Lar byla jediná která to věděla naprosto přesně. Kapitánka se aspoň rámcově orientovala, ale Silroni žasla nad složitostí zařízení.

Lariket si počínala velmi obezřetně a systematicky. Rozebírat životně důležité zařízení na kdoví jaké planetě bez jakékoli případné technické podpory byla velká výzva. Naštěstí byl Tinx už z generace lodí, jejichž technika byla aspoň zčásti samoorganizační. Zdroj se dle pokynů krásně logicky rozebíral sám; bylo nutno hlavně dbát na pořádek a nic neztratit. Ani tak to nebylo zrovna jednoduché.

Technická konečně odhalila signalizované místo, celé zahnědlé od úniku, ačkoli prasklinka nebyla ani okem viditelná. Pečlivě ho očistila, vyspravila, a poté zase půl třetí hodiny montovala všechno zpět. Nesvěřovala se kamarádkám s tím, jak jí vždy mrzlo srdce, když se nějaká komponenta pokoušela připojit opakovaně, protože se jí to napoprvé nepodařilo. Loď dostala šokový impuls, poškozeno mohlo být cokoli. Stačí mikroskopická netěsnost nebo okem nerozpoznatelně nalomená součástka... Kdyby se cokoli sebemenšího porouchalo... nikdo by s tím nic nenadělal.

„Neleží někde něco?“ ptala se z legrace, ale sama zadržela Sil, která se mimoděk ohlížela po fólii, která sloužila jako plocha pro rozkládání dílů. „To byl jen vtípek prosímtě.“ I když byl Tinx 64 prakticky muzeální kousek, součástky se navzájem hlídaly a nešlo by na nějakou zapomenout.

Bylo hotovo! Lar rychle provedla prověrky: vše vypadalo funkčně! Nejraději by skákala a výskala v euforii, ale ovládla se a jen stála s úsměvem ve tváři. Vypadám asi děsně duchaplně, pomyslela si, ale bylo jí to jedno. Nevýslovné napětí z ní spadlo a v hlavě teď měla jen šumící, vyčerpané prázdno.

Čerpadla vody a vzduchu běžela samočinně, takže navečer už si dívky mohly také vychutnat pobyt na nově objevené planetě jako Xar'an. Ten se ostatně za celé odpoledne ještě ani nepohnul. Čvachtáci prostě lehávají na pláži, tak ležel. Co také víc dělat!

„Já vím, že bychom mohly najít něco k snědku, ale do lesa nepůjdeme,“ rozhodla kapitánka. „Sice nevěřím na ty fousaté povídačky, jak na každé planetě číhají chapadly ověšené příšernosti, aby se dopustily násilí na krásných kosmonautkách, ale raději si sedneme k moři. Jak řečeno, sirky-“

„-nejdřív!“ doplnily jednohlasně Sil s Lar a zasmály se. Skutečný důvod, proč nesbírat zdejší plody, byl pochopitelně v neznámé kompatibilitě. Jak se říká, vše na neznámé planetě je sice jedlé, něco z toho však jen jednou. A ani lastakarijské KBP nebyly všemocné.

„Nějak jsme proflákly tvé narozeniny, drahá Lariket-Yee,“ usmála se kapitánka, když si sedly na kraji laguny. „Místo stupínku vítězů, který už nestihneme, a jako výraz vděku za to žes nás právě zachránila, dovol abychom ti darovaly tuhle planetu. Budeme jí říkat Larikea, po tobě.“

Kočka se rozesmála. „Tak to je dobré! Akorát jste mi ten dárek zapomněly omotat růžovou mašlí!“ Pak trochu zvažněla. „Děkuji, je to od vás moc milé a nic mě nepotěší víc, než pokud mi dopřejete tu čest být mou společností až to oslavíme doma. Ale myslíte, že míříme aspoň trochu správně?“ otevřela diskuzi, do které se nikomu moc nechtělo.

Silroni váhavě přikývla. „Vzdalujeme se od Velkého Ostnu, a vybrané orientační body se posouvají k větším úhlům, čili rámcově ano. Doufám, že co nevidět se náš navcomp něčeho chytne. Přece jen, oblast o poloměru tisíc srků se nedá tak snadno minout, ne?“

Naix zamyšleně popostrkovala palcem bosého chodidla valounek v příboji. „Přijde na to, z jaké vzdálenosti se do ní chceme strefit. Ale při pidivelikosti naší galaxie je šance docela slušná, pokud ovšem-“

„Hele, holky, co je tohle?“ přerušila ji Lar. V příboji se něco objevilo.

„Nějaký kabel?!“ naklonila se Silroni. „Tady??“

Vtom se domnělý kabel natáhl, omotal kolem jejího kotníku a vlekl ji neodolatelnou silou do moře!

„Skidefedr!“ zaklela kočka. Bleskem byla na nohou. „Běž pro řezák!“ křikla na kapitánku. Sama skočila ke kamarádce a co nejsilněji „kousla“ do chapadla telepatickým impulsem. Chapadlo, tenké jako prst, polekaně ucuklo a zmizelo ve vodě. „Ven! Hned!“ hnala záchranářka kamarádku z příboje. Jenže v ten samý okamžik se z vody vymrštil hned celý chumel chapadel, který popadl obě dvě a táhl je pod hladinu!

Kapitánka zhodnotila vzdálenost k raketce. Možná má rychlejší řešení než běžet pro plazmový nástroj! »Roxi! Pomoc!« vykřikla telepaticky. Jenže odpověď nepřišla.

»Roxi! Spolupráce! Moc prosím!«

V příboji se mezitím odehrával divoký souboj. Ani svlečená Deecanthijská dívka není tak bezbranná oběť jak by mohla vypadat, a obě kosmonautky zasazovaly útočníkovi citelné telepatické údery. Chapadla ucukávala, ale umíněně se vracela. Dostat se z příboje nebylo snadné.

Zápasit s člověkem, stačil by jeden jediný myšlenkový zásah. To je výhoda telepatie – svaly soupeře mohou být jak chtějí veliké, ale pecka přímo do mozku složí sebedrsnějšího rváče. Jenže chapadlovitá nezdolnost, která si na nich chtěla pochutnat, byla jiná liga. Navzdory usilovné obraně táhla dívky dál a dál do vody.

»Musíme společně naráz na jedno místo!« vyslala naléhavě Lariket. Času moc nezbývalo, urputný zápas pod hladinou rychle spotřebovával vzduch v jejich plicích.

Vtom vedle nich něco bezmála vybuchlo a vzápětí se Silroni s Lariket volně překulily – přisavky se jich sice stále držely, ale jejich tah zmizel. Rychle vylevitovaly do bezpečné vzdálenosti na suchý písek, přičemž vlekly urvaná chapadla za sebou. Teprve pak je ze sebe štítlivě strhly.

Zato voda nedaleko břehu se začala doslova vařit! Náhle se ve zpěněné vodě objevilo mohutné vakovité těleso, kryté tmavou bradavičnatou kůží, zmítající se v klubku chapadel, silných u kořene jako noha zdatného kulturisty! Nějaká mořská příšera dostala zálusk na masíčko sedící těsně u vody, ale takovou odpověď věru nečekala!

Xarťan opět ukázal, co v něm doopravdy je. Vůbec velikost ani sílu soupeře neřešil. Jako by obludou prolétal těžkotonážní vrtulový drtič – maso a krev stříkaly horem dolem, urvané choboty se bezmocně svíjely v rudočerné vodě, a za chvíli nastal naprostý klid. Rox klidně vyšel z vody, celý obalený od rozervaných tkání a čpících tekutin.

Naix přemohla nutkání ke zvracení. »Opravdu velice ti děkuje-« vykročila mu v ústrety.

»-dost slova, ona!« přerušil ji Xarťan nevrle. »Nedělal pro ni. Rušila můj klid. Už neruš!« objasnil stroze důvod, proč zlikvidoval obludu. Dívky jen nasucho polkly, ale ocelový muž ještě neskončil. »Čvachtáci divní. Někam lezou a pak pomoc volají. Dovnitř jejich skořábka ony jdou. Hned!«

„Pojďme!“ chytla Naix kamarádky za ruce a poslušně zaklusaly do Tinxu. »Nechodí nikam!« slyšely ještě pokyn zvenčí. Xarťan se znovu

proletěl mořem, aby se očistil, načež sebou opět typicky „plác“ na záda do písku a znehybněl.

„Slibuji, že už se nebudu posmívat starým zkazkám o chapadlech,“ přiznala kající Naix, když za sebou zavřela vstup do Tinx 64.

„To je nejvzdálenější domácí vězení, jaké jsem v životě dostala!“ ušklíbla se Silroni.

„Ono se mu to fakt nakonec líbí,“ žasla kapitánka od okénka.

„Proč by ne. Mně se taky líbí jak tam leží,“ podotkla kočka dvojsmyslně. »Dokonalý maják!« dodala zálibnou myšlenkou.

„Neblázni nebo tě zaslechne, a nezačínej s tím zas!“ zpražily ji obě současně, než se znovu společně rozesmály.

Neodvažovaly se svého svérázného zachránce rušit, a tak ošetřily podlitiny od přísavek, uložily se kde to šlo a snažily se aspoň trochu zdřímnout. Moc se jim to nedařilo, pořád v sobě zpracovávaly poslední divoký zážitek.

Xarʻan se vrátil až v noci. Proč tak pozdě, nikdo neřešil. Bylo skvělé, že se rozhodl s nimi spolupracovat a dívky o něj nechtěly přijít. Zvedli Tinx do hvězdné oblohy, a všichni pokračovali pomocí teleportů v plánované cestě. Zda je správná, nebo co ještě přinese, zatím bylo doslova ve hvězdách...

*

5 – Nečekaný objev

„Nevidím nic. Naprosto nic,“ musela přiznat Silroni po dalších třech dnech letu. To bylo špatné. I když dvojité záplatování vyřešilo dřívější malý únik atmosféry, zásoby vzduchu se stejně tenčily. Zpočátku ho bylo sice dost, ale oxid uhličitý přibýval a nebylo jak ho likvidovat kromě vypuštění atmosféry ven do prostoru. To vždy znamenalo velikou spotřebu palubních zásob. Silroni na každé zastávce horečně a bedlivě prohlížela snímky okolí, ale její úsilí opět zaznamenat nějaký vhodný svět bylo zatím marné. Vědomí, že je tlačí neúprosný čas, je tížilo jak olověná deka.

Ted' Tinx 64 skončil meziskok ve zcela prázdné oblasti, kde nebylo ani nějaké slunce. Byla to jen odlehlá mezera, kterou se rozhodly překonat v naději, že jim zkrátí cestu domů. Snad...

„Co?“ hodila očkem po kapitánci, ale ta jen pokrčila rameny. Její tušení mlčelo. „Ve zbytcích Svazu máme tak tři sta padesát miliard obyvatel, které může potkat ničím neodůvodněné tušení,“ pokusila se o žert. „Takže svou maličkou šanci na zázrak jsme si v rámci teorie pravděpodobnosti už vybraly...“

„V pohodě, jen se ptám...“ souhlasila hned navigátorka. „Za to asi může to prázdno kolem. Vězíme momentálně v děsně odlehlém místě.“

„To už od začátku našeho vyhnanství!“ zasmála se Sil a Lariket se přidala. Usmívala se i Naix, byla ráda že se nálada spravila.

„A víte co? Dáme svačinku,“ rozhodla. Ostatně – od opuštění Larikei byly zase celou dobu hladý. I když kamarádky disciplinovaně neremcaly, tak jako tak by bylo dobré aspoň maličko načerpat energii.

„Píp!“ rozlehlo se kabinou. Všechny hlavy se okamžitě otočily k panelu komunikace a Silroni bleskem zapnula SVS (standardní volací sekvenci). Ale přijímač mlčel, jen stoicky tiše praskal vysoce energetickými částicemi, které křížovaly kosmický prostor.

„Slyšelas to taky?!“ dožadovala se navigátorka potvrzení. Rádio soutěžního modulu nemělo záznamové zařízení, aby si to mohla objektivně potvrdit.

„Možná ano, ale ani ti nevím,“ přiznala zdrženlivě kočka. „Jsme ve značném napětí, a psychika si dokáže přičarovat různé vjemy...“

„Pro všechny naráz?“

„To by ses divila. Historie zná plno případů hromadných halucinací, kterým propadly celé posádky kosmoloď. Ale-“

„Píp!“ vedlo rádio umíněně svou.

Silroni zapnula záměrný systém, ihned připojila k přijímači osciloskop a aktivovala krátkodobé mapování. Radar nic neukazoval, čili signál musel přijít z větší dálky než milion kilometrů. Ale to by nevadilo! Napětí, s nímž čekaly na nový ping, bylo nevýslovné. Signál musel znamenat nějaký kontakt!

»Co ony zas? Další skoč, ne?« ozval se Xar'tan.

»Teď ne, máme nějaký signál! Vydrž, prosím.«

„Píp!“

„Jo! Mám ho!“ vykřikla Silroni a počala horečně přepínat rozsahy osciloskopu. „Lidi, omejte mě! Tohle tady na začátku je jasná signatura SUN (Svazové unifikační normatury)!“ ukazovala na nádherně jasně zobrazené digitální úrovně. „Je to LIDSKÝ signál!“

„Kolik? Tak kolik?!“ dožadovala se Naix od řízení. »Pořád poletíš s námi, Roxi, ano?« ujistila se raději v předstihu.

»Ale ano. Já jedno. Sem nebo tam. Čas nic nevádí!« prohlásil s kovovým nezájmem.

„Nastav si...“ hlásila rudovláská chvatně údaje, a kapitánka je pro jistotu opakovala nahlas. „Ověříš mi to?“ žádala nakonec.

„Jo, jo! Pootoč nás o deset nula nula!“ Tinx 64 se maličko pohnul.

„Píp!“

Silroni okamžitě odečetla údaje. Dva byly stejné, třetí se lišil právě o deset stupňů. „Zaměřeno, ověřeno!“

„Trojdobrý Leptone! Letíme!“ vykřikla kapitánka a zapnula gravitační motor. Nevedla loď přímo po nejsilnějším signálu, ale trochu bokem. Jednak nebylo jasné co ho vysílá, a hlavně chtěla odchyldou poskytnout navigátorce úhel, z něhož by mohla prostou trigonometrií spočítat vzdálenost.

„Super, díky! Už to mám, jsme od vysílače... jeden a půl mega!“

Nadšení na palubě trochu opadlo. To bylo moc málo pro teleport, ale dost daleko pro lineár. I kdyby skočily pryč a opět se vrátily s maličkou změnou úhlu, rozptyl doskoku byl u starobylého korábu takový, že by se místo přiblížení mohly ocitnout dokonce i hodně dál než jsou.

Musí buď letět prostorem, anebo nad objevem udělat křížek!

„Naix, posílám ti údaje!“ navrhla Silroni bleskem přibližovací trasu.

„Dvaatřicet hodin,“ odečetla velitelka čas lineárního letu. „Kéž by to stálo za to! Takové vybočení nám sežere skoro všechny zbývající zásoby vzduchu...“

„Musí to vyjít, musí!“ ujišťovala ji i sebe sama Lariket. „Je to jasný svazový signál, musí tam něco být!“

„No právě že jen signál,“ mírnila ji Silroni. „Snad najdeme něco lepšího než třeba dávno havarovanou kosmologickou sondu...“

Ale Naix se otočila na Xarťana. Jak se ukázalo, byl schopen levitace. Mohl by jim teď poskytnout pomoc, odpovídající jeho nadlidské síle?

»Veliký Roxi, promiň že se tě odvažuji rušit z tvého klidu... mohl bys nám opět pomoci svou velikou mocí?«

»Síly slabé?« opáčil železný tvor s jasným despektem.

»Správně. My jsme velmi slabé, to už víš. Ale ty jsi nesmírně zdatný, a umíš přece létat lineárně, vid'. Když bys pomohl našemu motoru, zkrátíš bychom čas letu. Uděláš to pro nás?«

»Co za to?«

„Jak – co za to?!“ vylétla Lariket, dosud poslouchající telepatický rozhovor. „Měl bys především odčinit.“ Chytila se za pusku když viděla naléhavé gesto Naix. „On unilangu nerozumí,“ zavrčela napůl omluvně, ale raději už nic neříkala.

»Spolupráce. Už tady to slovo zaznělo, vzpomínáš?« zvolila kapitánka méně příkrý způsob odpovědi.

»Soplu parace, ano. Pravda ty. Já pomůžu,« souhlasil nečekaně ochotně Xarťan. »Nechají soustředit!« dodal důrazně. Takže zanedlouho Tinx 64 svištěl víc jak dvojnásobným zrychlením než jakého byl sám schopen, tajemnému cíli vstříc.

Během letu vládlo uvnitř ticho. Všechny dívky chápaly, jak riskují. Během patnácti hodin by mohly navštívit čtyři, s Xarťanovou pomocí možná až třicet hvězd. V situaci docházejícího životu by stačilo potkat přinejhorším i nějakou zapadlou oběžnici, na které by se dala najít zachovalé pole zmrzlého vzduchu. Místo toho letí za signálem, o kterém vlastně nic neví. Ale neudělat to, by si vyčítaly až do konce života, ať už zemřou stářím doma anebo na své cestě.

Rozporcovaly a snědly další EFR, ale napětí spíš narůstalo než aby skromné jídlo přineslo nějaké uvolnění.

Když započalo brzdění, Lariket se vzrušeně nakláněla kamarádce přes ramena aby viděla na radar, a hned zase odbíhala k okénkům, jestli už něco neuvidí. Ale protože v okolí nebyla žádná blízká hvězda, venku vládla hluboká tma.

Aspoň na radaru už se kreslil obraz mohutného objektu, který se postupně proměnil ve velkou, černou a zmrzlou planetu. Nepochybně šlo o nějaký bludný svět, kterých se bezcílně bez své hvězdy toulají miliony nekonečnou vesmírnou prázdnotou.

Tinx 64, řízen jistou Naixinou rukou, letěl ke zdroji signálu po trase, kterou byla... hyperbola. Bylo se nutno nejen přiblížit, ale i synchro-

nizovat rychlost kosmolodi s rychlostí planety, která se řítíla napříč temným vakuem. Teprve když spolu se Silroni na základě radarových měření odhadla vektory, změnila trasu na přímku tak, aby se potkala se zdrojem signálu ve vypočteném místě.

„Jdu na přistání. Ještě pár minut,“ informovala kamarádka. Provést na první pokus přistání na nezmapované, neozářené planetě bez navigační soustavy byl další oříšek, který kapitánka v roli pilotky zvládla na výtečnou. Tinx 64 se ponořil mezi zubaté hory, zapnul všechna vnější světla která měl, a opatrně letěl nad rozlehlým polem čehosi co mohl kdysi snad být les.

„Foť to,“ zašeptala navigátorka. „Tohle bude další nejvzdálenější nález nějakého dávného rostlinstva!“

„No jo, však záznamy běží pořád,“ pousmála se kapitánka.

„Tak to je dobře. Hele, tady by to šlo!“ upozornila Silroni.

„Jo, jo, vidím,“ kývala Naix a zručně přistála na malé světlině, zpola ohraničené na kost zmrzlým dávným porostem.

„Kde to máme?“

Lariket namířila pátrací reflektor a v jeho záři se objevila stroze hranolovitá stavba. Nejen to – na stěně měla velkými písmeny napsaný unilangový kód! Další jasný důkaz že musí mít lidský původ!

Dívky propadly nadšení a kočka už by se hnala ven. „Je to jen kousek!“ argumentovala s rukou na spínači své FA vesty.

„Zpomal, Lar!“ krotila ji Naix. „Sama víš, že venku bude kolem dvě stě padesáti pod nulou, čili nebude tam vzduch. FA vesta má dvacet minut zásobu, ale to nepomůže proti mrazu, vždyť je to jen takový tenký nouzový obal. Vidiš to místo před stavbou? Než aby se někdo potácel padesát metrů neznámým terénem a riskoval protržení FAV, popotáhnu Tinx tak blízko, jak to jen půjde. Snad do ničeho nenarazím.“

„Někdo!“ vrčela kočka tiše. „Jako kdyby tu byl NĚKDO jiný než já s výsadkářskou kompetencí!“ Nechtěla jednat zbrkle – naopak, chtěla chránit kamarádky a celou loď. Planinka kde zrovna kotvily, byla vcelku rozměrná a rovná, zato místo před objektem malé. Určitě nikdo nepočítal že by tam chtěla dosednout raketa. Kolem trčely pahýly nějakých porostů, které byly mrazem dozajista tvrdé jak ocel. Nebylo by dobré o ně zavadit. Dvě díry v trupu stačily. Raději by vzdálenost překonala levitací. Věřila si že to dokáže. Nic jiného nezbývalo!

„Já vím, žes nás chtěla chránit, ale to zvládnu. Musím se starat o posádku!“ hodila Naix veselou poznámku přes rameno. „Pozor, jdu na to.“ Zapnula gravitační agregáty. Velice zvolna raketu zvedla,

popoletěla, natočila a opět obezřetně spustila dolů tak těsně, až se v záři reflektorů objevilo něco, co musel být vstup!

„Hele... vidíte někdo kliku nebo tak něco?“ podotkla Sil.

V lodi nastalo ticho. To, u čeho kotvily, musel být nějaký bunkr nebo opěrný bod, postavený některou ze známých technických civilizací. Ale jestli nezjistí jak se do něj dostat, mohou tu klidně sedět až do soudného dne a v ničem jim to nepomůže. Stejně tak pokud jde o nějaký pradávný, dávno opuštěný, dožívající relikt. Ale byly i horší varianty. Mohl to být vojenský, případně dokonce pirátský objekt, a vetřelce, který se včas neprokáže validní kódovou sekvencí, bez milosti eliminuje. Úplně nejhorší možnost by byla, kdyby kotvily u nějakého zařízení, jež přepadli a ovládli Mechaniciané, případně Neúprosná. V takovém případě by se paradoxně dobývaly do svého nejděsivějšího pekla.

Neúprosná! To byl pojem, který už několik let rezonoval troskami bývalého Svazu planet, a hrál na hodně temnou strunu.

Prostor, který dříve zaujímal svaz více jak tří set planet a chránil ho silou své spojené armády, totiž od jeho katastrofy napadaly jednočetné či málo početné loupežnické skupiny strojů, které terorizovaly i cíle, ležící hluboko v bývalé bezpečné zóně. Zprvu Mechaniciané drancovali planety prakticky beztrestně a měli na svědomí statisíce obětí, a to se vůbec nemluví o ztrátách materiálních.

Jenže Lastakarijcům a Hadronářům se s podporou Deecanthovců postupně víc a víc dařilo kontrolovat celý prostor který dříve chránila společná vesmírná armáda, a tvrdými protiakcemi ničili vraždící stroje jak na běžícím pásu.

Když Mechaniciané zjistili, že jejich nájezdnická taktika počíná selhávat, rozhodli se zvýšit tonáž. Někde daleko, mimo dosah zbylých mocností, společným úsilím vybudovali bojovou planetoidu, vycpanou vším možným válečným arzenálem.

Její ničivá síla byla zdrcující. Na případu nešťastné Dkrwlmbzr-kufsfporsimy stroje demonstrovaly, že dokáží oloupat planetu jako vařené vejíčko. Oceány se vypařily, povrch do hloubky tří metrů včetně všeho co na něm bylo či žilo, se proměnil ve vysoce žhavou, bouřící minerální atmosféru. Nepřežil nikdo a nic.

Jízlivé pomluvy tvrdily, že Mechaniciané Porsimu raději zničili, jen aby tak krkolomný název nemuseli zařadit do svého slovníku. Nicméně zpráva o strašlivé holocidě obletěla všechny zbylé planety, a bývalý Svaz sevřel strach. Tohle už nebyla hrozba na úrovni rabujících autonomních kosmokorábů. Teď už šlo úplně o všechno.

Mechaniciánská planetoida zvaná Neúprosná dál tančila na svých dalekých teleportových drahách jako sršeň kolem skomírajícího chumlu lidských planet, a zasazovala mu jeden zničující úder za druhým. Zatím si sice troufala hlavně na menší a slabší planety, ale bylo pravděpodobné, že dolaďuje svou strašlivou sílu pro finální boj.

U několika cílů došlo před jejich „oloupáním“ k masivním únosům bytostí do nitra mechaniciánské planetoidy, a pak byly SISy (stelární, dříve Svazové, informační stanice, ještě místy tvořící společnou komunikační síť) zahlcované vysíláním obsahujícím stovky hodin záznamů nejšilenějších mučení, kterým byli zajatci bez slitování vražděni. Stroje moc dobře věděly jak šířit hrůzu, a neznaly slitování. Neúprosná byla po právu jejich vlajková loď.

Takže pokud bude nalezený opěrný bod patřit inteligentním strojům, mohly by se dívky ocitnout v kapslích mechaniciánských ošetřoven, což je osud plně srovnatelný s věčným uvězněním v mýtickém pekle.

„Přikláníla bych se k verzi nějakého nelegálního útočiště,“ rozumovala Naix. „Armáda by svůj point neznačkovala hloupým pingem, natož piráti. Neúprosná se zajímá o zónu lidí, tak co by dělala tady? Nikdo jiný krom pirátů nebo pašeráků tak daleko určitě nelétá...“

„Tím spíš tam možná bude nějaká past...“ podotkla znepokojeně Sil.

„Jo, to vím...“ zašeptala Lariket, soustředěně prohlízející stavbu.

Ach jo! Počáteční nadšení vystřídalo o to větší napětí.

Dívky bedlivě rejdivly stopami reflektorů po povrchu, ale opravdu: nic nevypadalo jako otevírací mechanismus!

„Jestli se to otevírá nějakým radiovým ovladačem, máme smůlu,“ konstatovala konečně Lar. „Ale to nezjistím dokud se tam nepodívám. Možná tam bude nějaký podpovrchový indukční nebo skrytý IR senzor! Takže můžu?!“ ohlédla se na kapitánku.

»Další čas ony?« ozval se náhle Krdlubrox div ne ironickým signálem. Co vám zase tak šíleně trvá? znamenalo to.

»Měj s námi strpení. Víš že vesmír je pro čvachtáky hrozně složitý a nebezpečný,« snažila se ho ukonejšit kapitánka. »Velice ti děkujeme za tvou pomoc při letu sem, ale teď musíme napláňovat jak se dostat dovnitř, víš?«

»Co čvachták to problém,« pronesla kovová bytost přezíravě. »Já Xart, tak vidí.«

»Co vidíš?« ohlédla se Silroni. »Ech, co vidíš?« zopakovala otázku telepaticky.

»Vidí jak dovnitř. Ano. Ony dělají, nebo dělá sám?« naznačil jako by chtěl vstát.

»Prosímte se sed', nebo nám rozbiješ skořápku,« zasáhla rychle kapitánka. Host seděl v posíleném křesle, které jeho váhu aspoň provizorně roznášelo na nosníky. Kdyby se ale Xarťan postavil vlastní nohou na nechráněnou podlahu, pravděpodobně by se probořil skrz plášť i když planeta měla menší přitažlivost než Deecanthijsko.

»Ony samý problém. Proč do vesmíru vlastně?« zavrčel otráveně.

»Aby se do nás mohli trefovat takoví oceloví burani jako jsi ty!« nevydržela to kočka. Vždyť tohle všechno byla jeho vina! Jenže v rozrušení se zapomněla a vykřikla to telepaticky!

V letounu nastalo ledové ticho. Jsme ztracené, pomyslela si kapitánka. Teď nás vyčvachtá!

Ale Xarťan k jejich ohromení jen nepatrně kývl. »Ano. K tomu ony.«

Dívky se na sebe ohromeně podívaly, ale úvaha ocelové entity byla přesně v duchu jeho světónázoru. Já jsem Xarťan, a jdu si kam chci. Co se mi přimotá do cesty, jeho problém! Takže ano, jste k tomu abych vás rozdrtil narazíme-li na sebe. Dobře že to konečně chápete, toť vše.

Nepochybně nezná použitou nadávku, uvědomila si Desenaixsen-sedhait a bleskurychle se rozhodla to dál nerozmazávat.

»Dobře, plně uznáváme že máš pravdu,« vyslala, i když si myslela něco zcela jiného. »Když vidíš jak dovnitř, slituj se nad námi a řekni to. Velmi nám to pomůže.«

»Tam. Postaví se tam,« řekl stylem tajuplné věštírny.

„Jdu na to!“ vyskočila Lariket ve snaze odčinit svůj slovní přehmat. Obalila se FA vestou, už uvnitř přechodové komory snížila tlak obleku a vyskočila z trupu Tinx ven. Okamžitě cítila, jak tenká FA vesta začala vychládat a kdekoli se dotýkala pokožky, zakusoval se do ní mráz. Povrch byl pochopitelně šíleně zmrzlý, a když průzkumnice přistála u stavby, i přes podrážky to doslova bodalo do chodidel.

»Ne tam. Tam,« slyšela Roxův mírně pohrdavý signál. Vůbec ho nezajímalo, že nemůže vidět kam ukazuje. Pro něj byla velká milost že se s ní vůbec vybavoval.

»Trochu vpravo,« tlumočila snaživě Silroni. »Ještě.«

»Pořád nic nevidím!« hlásila kočka. Od úst jí začala jít pára. Vesta vychládala děsivou rychlostí.

»Víc.«

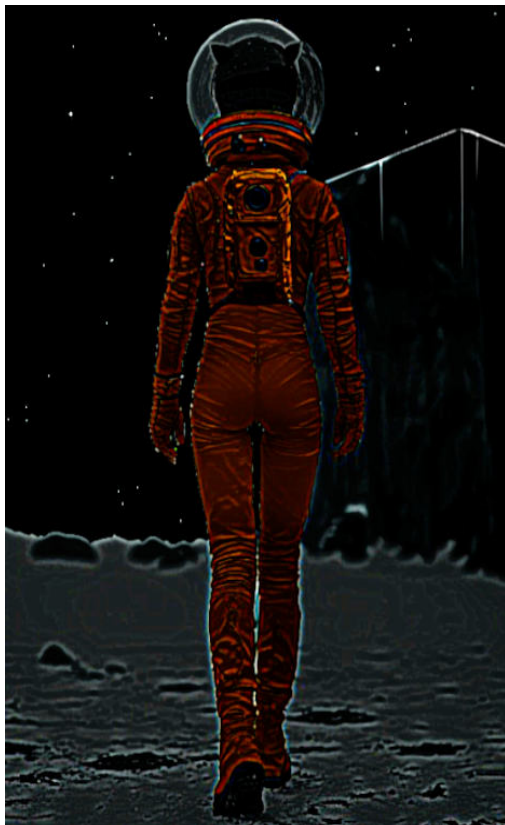
»Ještě krok vpravo!« nabádala Sil.

Lar měla pocit, že stojí v ohni. Podrážky promrzaly a vražedný chlad, díky obrovskému gradientu vnímaný stejně jako oheň, se jí sápal po nohou. Zevnitř na přílbě se počaly usazovat mrznoucí kapky jejího dechu. Ještě ustoupila – a pak se masivní uzávěr vstupu naprosto

hladce odsunul stranou! Současně se chodba za ním slabě rozzářila řadami orientačních světel. Základna měla automatiku, která docela prostě reagovala na lidskou biosignaturu!

Na pocitově spálených nohou se Lariket vpotácela do vchodu. Vstupní rám varovně zablikal a mohutný plát se zrovna tak hladce uzavřel. Byla uvnitř. Nojo, ale co dál?

*

6 – Poklad

»Jsi v pořádku?« slyšela hned starostlivou otázku.

»Po- ho- da, jen jsem ma- lič- ko- zmrz- lá!« vykoktala, ačkoli šlo o telepatické spojení. Třesavka, která ji přepadala, v ní zarážela i dýchání. Skrčila nohy, aby se nedotýkala podlahy, ale bylo to snad ještě horší - ledová FA vesta mrazila jak oheň. Honem se postavila.

»Nemáme spojení s tvou vestou. Objekt asi izoluje běžné signály. Zbývá ti čtrnáct minut vzduchu,« informovala ji kapitánka.

»Po-dí-vám ssse...« snažila se chvatně zorientovat. Na stěně poblikávalo oranžové světlo, ale žádný ovládací prvek u něj nebyl. Až u vnitřních dveří. »Ta-dy. Spín-ač!« Doškobrtala k němu a přepnula obyčejnou masivní páku.

Bez odezvy.

Zkusila to znovu, ale se stejným výsledkem.

»Nefun-guje to...« vyslala s nesmírným zklamáním.

»Tak se vrať. Prostě to byla šance co nevyšla...«

Lariket věnovala ještě pár okamžiků pokusům o užití páky jiným způsobem. Bylo by hloupé kdyby se kupříkladu otáčela a ona ji zkoušela jen tahat. Ale zlomyslný ovládací prvek ignoroval všechny pokusy. Zkusila s ní zarumplovat i telekineticky, jestli náhodou neobjeví nějaký dosud přehlédnutý stupeň volnosti, ale bezúspěšně. Zdrčeně se odvrátila, raději jen maličko skrčila zmrzlé nohy a dolevitovala zpět k vnějšímu uzávěru.

A nic se nedělo.

Nereaguje to na mě? sevřel ji spár hrůzy. Uchopila úplně stejnou páku která byla i na tomto uzávěru a také s ní zkoušela všelijak lomcovat. Sklopit sice šla, ale bez výsledku.

Možná musím stát na podlaze? Spustila tedy chodidla dolů, ale ani to nepomohlo. Tak, a mám to spočítané, pomyslela si s pocitem marnosti. Ale i v této beznadějně situaci jako by jí něco našeptávalo zůstat v klidu. To přece nedává smysl, běželo jí hlavou. Proč ta signálka pořád bliká? Co jsem přehlédla?

»Lar, tak jak to tam vypadá?« slyšela trochu neklidný dotaz.

»Vydrrržte, sssnažím se,« opáčila co neklidněji. Nemá cenu kamarádky stresovat. Bedlivě prohlížela stěny. Něco tu přece musí-

Vtom se celá přechodová sekce intenzívně rozzářila. „Au!“ zavřela rychle oči před příbojem baktericidního světla. Aha! Zařízení se nejspíš

muselo nejprve nastartovat, proto ten oranžový majáček, signalizující určitě aby vyčkala!

Držela oči zavřené dokud sžíravě modrofialový jas nezhasl, nahrazen běžným svitem stropu.

»Lar, tak pověz něco!« dotírala Naix a i když se snažila tvářit klidně, její signál měl znepokojený tón.

»Vte-řin-ku!« Znovu přepnula páku - a vnitřní uzávěr se odsunul! Objevila se další komora, dokonce slabě nasvícená!

»Jsemmm uvnitř,« hlásila obratem. »No skidefedrrr! Ať mě Lepton olemmmuje, jestli tohle nnnení Hadronářský errrr!«

»Co říkáš? Hadronáři? Fakt?« slyšela užaslé odezvy. Jestli by tu někoho nečekaly, tak právě tento mocný řád vesmírného rytířstva! Jaké aktivity provozují, že si vybudovali opěrný bod až někde v totálně zapomenutém odlehlém koutu vesmíru?

»Jooo,« klepala se kočka zimou. »Tu jejejejich přiillbu s očččima a meč ssssi nejde ssssplést.« Teploměr na předloktí vesty sice již neukazoval mínus dvě stě pětadesát, ale i těch zdejších šedesát bylo pořád moc.

»Hele, Lar, máš jedenáct minut. Za minutku bys měla otočit,« upozornila ji Naix. A doufejme, že tě brány zrovna tak hladce pustí ven, pomyslela si s bodnutím obavy.

»Rozzzumím,« drkotala Lariket zoubky. »Ale jsssou tu dva protilehlé vzzzduchové prrrůvklaky. Sssnad funkční. Projdu tím vvvlevo, na druhé ssstraně by mohla být atmmmosféra.«

»Rozvaž to důkladně. Co když nebude?«

Tos mi řekla novinku, prolétlo zmrzlé průzkumnici hlavou. Všechny víme, že mě tu může potkat milion potíží, od palby bezpečnostní automatiky až po dveře které se mi zaseknou za zády. Přijala jsem to riziko jelikož nemáme na výběr. Tak mi to aspoň pořád nepřipomínej! Ale věděla že ta poznámka byl projev kapitánčiny starosti o ní, proto telepaticky odpověděla: »Nessstrachuj se. Dávámmm pozor...« a dotkla se senzoru. Průchod se naprosto hladce otevřel. Jako by to tu někdo právě postavil, pomyslela si Lar. Nojo, holt Hadronářská superkvalita!

»Tak co?« slyšela znatelně napjatý telepatický hlas kapitánky. »Zbývá ti deset minut. Možná by ses mohla dojít ohřát a pak už jít víc najisto... co?«

Mladá záchranářka se pousmála. Naix mě chce dostat zpět aniž by mě ještě stresovala. Hodná holka. Ale já to tu už rozřeším!

»Jedddenáct. Dýchám klidnnně a pommmlu,« konzultovala Lariket zásobu s údajem své vesty, a prohlížela si nevelkou přestupní kabinku.

Představa, že by mohla zůstat nadosmrti sama zaseknutá v nějaké úzké kabině, byla děsivá. Ale nic nevypadalo poškozeně ani nebezpečně. Tak do toho! Srdnatě do ní vešla a průchod za zády se samočinně uzavřel. To, že na něm spatřila stejné otevírací znaky, které nepochybně sloužily při cestě ven, ji hodně uklidnilo.

Náhle oblek počal měknout! Super! To znamenalo nárůst vnějšího tlaku, který souběžně signalizovala i stupnice na všech čtyřech stěnách. Chytré, pomyslela si. Je jedno, jak budu otočená, pokaždé mám přehled!

»Lar...! Počítáš s návratem, že ano?!« slyšela už nepokrytě nervózní dotaz kapitánky. Kočka s vítězným pocitem nechala odpověď až na chvíli, kdy se otevřely dveře dovnitř. Teploměr na předloktí již ukazoval mínus tři stupně a když opatrně povolila přepouštěcí ventil vesty, jen trochu to zasyčelo a zalehlo jí v uších. Venku byl tlak odhadem jako doma někde v pěti tisících metrů. Paráda! A protože měli Hadronáři stejný vzduch jako Deecanthovci, bez obav otevřela přílbu vesty. Stejně už byla vepředu zevnitř tak zamrzlá, že skrz ni téměř neviděla.

»Jsem uvnitř a dýchám hadronářský vzduch!« vyslala hrdě.

»Jooo! Jsi prostě jednička!« slyšela nadšenou odpověď od Naix.

»Teda holka ty máš nervy jak kotevní řetězy od bitevníku!« ulevila si Silroni, která celé dobrodružství intenzívně prožívala s ní.

Lariket si počala opatrně prohlížet chodbu, v níž se ocitla, přičemž usilovně pumpovala promrzlou rukou pomocí malé membrány zdejší vzduch do nádržky FA vesty. Jeden nikdy neví jaká bude cesta zpátky!

Přitom ale jasně registrovala jak se prostředí zvolna ohřívá. Než došla do půlky koridoru, teplota okolí vystoupila těsně nad nulu. To byla pohoda! »Nepochybně nějaký automatický sklad,« referovala telepaticky, a pořizovala aspoň orientační snímky malým zařízením na vestě. »Oj!« vyjekla náhle, ale hned se zasmála.

»Co se děje?!«

»Klid. Nevědomky jsem vlezla do zóny, která aktivuje holografický seznam a ten na mě vybaflnul. Hmmm... kdepak asi máme lokalizaci? Že by tu nakonec nebyla...? Aha, tady jsi mrško! Našla jsem přepínač jazyků! Momentík... a mám to v unilangu! Jupííí! Teď už půjde všechno raz dva!«

Měla pravdu. O pár hodin později se vnitřek Tinx 64 změnil v chaotické skladiště všeho možného, především zásob podpory života. Hlavní výhodou, kterou dívky odměnily hlasitým jásotem, byla ale mapa! Projektor s databankou byl sice velký, takže ho nešlo odstěhovat do lodi. Ani nějaké přenosné zařízení s podobnou funkcí v nabídce nebylo.

Ale Lar pořídila plno snímků, které navigátorce pomohou sestavit návratovou trajektorii.

Rázem bylo jasné, proč se nemohly telepaticky dovolat, a proč je dosud nikdo ani nenašel: nacházely se hodně daleko až za zónou myslících strojů, kam už vliv Deecanthijska nedosahoval. Vše rázem dávalo smysl.

»Piráti teď ony?« tázal se Xar'tan, když to sledoval.

»Ty sis osvojil ironii?« opáčila Lariket, která zvenku zrovna zavírala hlavní vstup do opěrného bodu. To už na sobě místo ubohé FA vesty měla skvělý rytířský skafandr dokonce ve své velikosti, ve kterém se mohla smrtícím podmínkám venku zvesela vysmát. Byl nejen bezpečný, ale i pohodlný, a disponoval veškerou myslitelnou výbavou včetně soukromých živpotů.

»Ironie? Divné slovo. Braní bez ptaní. Takže piráti,« objasnil svou prostou úvahu.

»Nechala jsem Hadronářům uvnitř důkladný popis toho co jsem udělala, spolu s mým ID,« sdělila Roxovi po návratu do lodi. »Je to jen půjčka v nouzovém režimu, kterou doma bez řečí zaplatím, pokud někdo vznese požadavek. A buď rád, že tam rytíři měli i ampulky s azraquem, jinak bys držel hladovku!«

Sledoval ji snad i se zájmem, ale neodpověděl.

*

7 – Pochyby

Nečekaně výhodné setkání se vzdálenou základnou vlilo kosmo-plavkyním novou naději do žil. Nejen že důkladněji zpevnily díry v trupu, ale díky KEDům (kondenzovaným dávkám energie) které si vypůjčily ve skladu, mohl Tinx 64 skákat tak rychle, jak motor stíhal vychladnout. Vypotřebované energočláanky vyhazovaly prostě do vesmíru. Měly dost energie, vzduchu i vody. Návrat k běžnému stravovacímu režimu už byl jen sladkou tečkou za doslova zázračnou pomocí, které se jim dostalo.

Cesta podle hadronářské mapy je naplnila důvěrou v to, že jejich eskapáda nakonec bude mít dobrý závěr.

Dva dny v pravidelných intervalech Tinx 64 ukusoval zbývající trasu. Ale zatímco Lariket lezla všude možné po trupu lodi a těsnila speciálním tmelem mikroskopické prasklinky jež objevila vypůjčeným ručním ultrazvukovým detektorem, Silroni u svých nákresů se tvářila čím dál víc zaraženě.

„Co tě trápí?“ všimla si jejího rozpoložení kapitánka.

„Vůbec tomu nerozumím,“ přiznala navigátorka.

„Čemu? Té základně?“

„Ne, té trase.“

„Pročpak?“

„Letíme špatně,“ potřásla rudovláska hlavou.

„Zase ti ty tvoje úhly tropí neplechu?“ popíchla ji kamarádsky Lariket a ohlédla se na ni. „Nelam si s tím hlavu, už jsme na cestě domů.“

„To si právě nejsem tak jistá...“

Naix s Lar si vyměnily pohled a přisedly si k ní.

„Přiblíž nám to trochu,“ vyzvala ji kapitánka.

Silroni jim ukázala své náčrtky, provedené napříč předtištěnou osnovou typizovaného závodního výkazu. „Podle mě neletíme domů. A nenadávejte mi za to...“

Obě kamarádky na to chvíli mlčky koukaly.

„Hm. Vypadá to tak...“ musela připustit tiše technička. Ale v duchu věděla, že Sil chyby nedělá. Proto zastávala v týmu navigátorku, protože její vesmírná orientace byla naprosto brilantní. Jenže její nákres se odkláněl od ideální spojnice bezmála o osmdesát stupňů!

„Pohoda. Tipovala bych to na pootočení hned prvního vektoru,“ snažila se Naix nějak uvolnit situaci. „Zbytek trasy bude nejspíš dobře, jen ho máš promítnutý v jiném úhlu.“

Ale navigátorka vrtěla hlavou, a vytáhla snímky. Číslo seděla!

„Nějaká... anomálie?“ snažila se Lariket najít jiné vysvětlení.

Naix vzala Silroni rukama za ramena. „Nikdo z nás o tobě nepochybuje ani takhle maličko,“ naznačila prsty. „Jsi navigační jednička, to je prostě fakt. Ale víš co? Podívej se na to s odstupem. Jaké jsi měla k dispozici podklady? Krom své geniální paměti prakticky nulové, vid’? Načrtla jsi strukturu, velikou čtvrt milionu srků, jen tak od ruky. Tvůj nástřel i výběr útvarů k orientaci byl určitě nejdokonalejší jaký mohl za daných podmínek být, ale komu věříš víc? Hadronářům, kteří brázdí galaxii už po staletí a mají naprosto exaktní data, nebo tomu, co jsi ve stresu kreslila a počítala?“

„No...“ připustila rudovláška nevesele.

„Tak vidíš. Až se vrátíme, můžeme to pořádně analyzovat. Máme za sebou děsné nervové vypětí. Skoro bych tipovala že v našich výpočtech záhy objevíme nějaké legrační opomenutí, které teď z nějakého důvodu nevnímáme. Důležité je, že nás mapa dovede domů. Souhlas?“

„Opomenutí v MÝCH výpočtech,“ upřesnila trpkým šepetem Sil. Bylo vidět, jak děsně ji deptá, že se její názory rozcházejí s Hadronářskými. Kdyby aspoň jen o kousek! Ale že by se sekla o čtvrt kruhu?! To je naprostá katastrofa.

„Dáme si nějakou chutnou svačinku!“ pokusila se Lariket vytrhnout kamarádku ze chmur, a už otevírala nějakou konzervu. „Ná! Pilsunková očka se zeleninou! Holky, to chce dát na stůl sváteční ubrus!“ smála se.

„Pojd,“ pohládila kapitánka Silroni po paži. „Pochyby je dobré zajistit něčím dobrým. Když už máme prázdný vesmír kolem, nemusíme mít i prázdné žaludky!“

Kamarádka odevzdaně kývla, ale když se Naix chtěla zvednout, ještě ji zadržela.

„Poslední poznámka, a už toho nechám. V mapě na základně jsem si jako první věc nechala změřit jak jsme daleko od domova. Odpověď byla 2100 srků.“

„Fakt pořádný kus vesmíru!“

„Bezpochyby. Až se najíme, změř si naši plánovanou trasu.“

Naix nechtěla kazit sváteční svačino-oběd, takže si vyvolala údaje o trase až o něco později. A docela ji zamrazilo, protože plánovaný směr dával v součtu 3850 srků!

To znamená, že nalétáme o osmdesát procent víc než při ideálním směru? Nad tím už se nedá mávnout rukou!

Dívala se na to a neuměla si to srovnat v hlavě. Trojklanný Leptone, čísla přece nelžou! Pak si všimla, že ji Silroni nenápadně sleduje. Bylo jasné, že čeká co na to poví.

Mechaniciané! napadlo ji s kousnutím hrůzy. Byli jsme přece až za vnější hranicí jejich prostoru. Kde by se v takové nesmírné dálce vzali Hadronáři! Celá základna byla jen past, díky které teď letíme krvelačným strojům přímo do chřtánu!

Uf! Násilím se oprostila od tak střelené představy. Celá Mechanicerie nemá nic lepšího na práci, než předpokládat, že se nějaká prachmi-zerná lodička ztratí z orientačního závodu a úúúplně náhodou v takové šílené hvězdné pustině natrefí jejich past, která místo aby rovnou sklapla, komplikovaně je bude posílat někam pryč. To nemělo absolutně žádný smysl! Musela se sama pro sebe pousmát. Ale ti Mechaniciané...

No ovšem, právě že Mechaniciané! Skoro by se rozesmála nahlas.

Pohlédla se po zamklé Sil a kývnutím ji pozvala k sobě.

„Něco tě napadlo?“ uvítala ji navigátorka skleslou otázkou.

„Že máš naprostou pravdu,“ ujistila ji. „Jen záměr nám unikl.“

„Nám? Mluvíme pořád o navigaci, takže unikl mně!“

„Ne, nám. Tvá navigace je bez chyby, jako ostatně vždy. Jen nikoho z nás netrklo to co je očividné: musíme cestou zpět proletět pásma Mechanicianů.“

Viděla, jak se v kamarádčiných očích rodí poznání.

„Vidíš. Rozhodně neletíme nejkratší cestou, ale takovou, kterou Hadronářský navigační systém vyhodnotil jako optimální ohledně délky a hlavně při zachování co největší naší BEZPEČNOSTI!“

„Jak to říkává ta kousavá kočka co sedí tamhle u motoru? Skidefedr? Takže stokrát hromský skidefedr!“ zaklela Silroni šeptem, ale od srdce. „Moc děkuji. Tak jsem se zahrabala do čísel, až jsem dočista zapomněla na jejich skutečný smysl!“

„Rádo se stalo, od toho jsme tým, abychom si pomáhaly. Ale stejně si nemáš co vyčítat. Každý na tvém místě by volil nejkratší cestu do bezpečí, místo aby riziko prodlužoval kličkováním skrz zónu Mechanicianů. Akorát že Hadronáři mají své, nepochybně mnohem přesnější údaje, kudy letět s nejmenším rizikem že nás cestou něco spapá. A když o tom mluvíme, možná by stálo za úvahu ještě něco.“ Pootočila se. „Lar, pojď také na chvíli k nám!“

„No jasně!“ souhlasila kočka s návrhem, který padl o chvíli později. „To dá rozum, že bychom měli sledovat signály, když poletíme skrz území těch robotických zrůd!“

„Dobře, budeme držet hlídky,“ souhlasila Sil. „Beru si hned první!“

*

8 – Hra na schovávanou

Zavedení systému hlídek vneslo do palubního rytmu novou povinnost, která zprvu nevypadala tak zle, ale už třetí den se ukázala její obtížnost. Domluvené čtyřhodinové směny dávaly pouhých osm hodin na zotavenou. Spolu s navigací skoků, pilotáží a obsluhou vybavení začala na dívky lehat únava.

I když se kosmonautky snažily nedávat to najevo, nervové vypětí, které prodělaly od počátku havárie, si počínalo vybírat svou daň. Pořád seděly v pouhém historickém soutěžním korábu, kde se znenadání mohlo cokoli pokazit. Nebyl projektovaný na cesty vzdáleným vesmírem!

Za únavu mohlo do jisté míry i stísněné prostředí, v němž byly zavřené už jedenáctý den, vyjma výstupu na Larikei. Naneštěstí, odložit obavy nešlo. Vždyť zrovna prolétaly ve slabé, zcela bezbranné lodi územím vraždících strojů! Vědomí, že každá vteřina může být jejich poslední, je dusilo jako pověsný Damoklův meč.

Oprávněnost hlídek ale potvrdil náhlý ostrý impuls, který se zjevil na křivce radiového šumu.

„Něco na nás pinglo!“ vykřikla Silroni, která byla zrovna v půlce své dozorčí směny.

Kapitánka se okamžitě probrala a hrabala se k obrazovce. „Ukaž!“ Skutečně. Ostrý hrot signálu byl nepřehlédnutelný.

„Prostě mizíme!“ rozhodla Naix.

„Nemáme ještě vychlazeno na provozní teplotu!“ upozornila Lariket.

„Kolik zbývá?“

„Osmnáct stupňů, čili tak asi dvanáct minut!“

„Stejně skočíme! Ping nemůže patřit nikomu jinému než Mechaniciánům, a těm se prostě do rukou nesmíme dostat!“

„Hm. Ale základna byla Hadronářská, že jo?“ neodpustila si věčná rýpalka Lar.

Kapitánčin prst, vznášející se nad tlačítkem startu, se zastavil.

„Opravdu to chceš riskovat?“

„Jasně že nechci, promiň...“ zavrčela kočka. „Ale nemůžeme počkat aspoň dvě tři minuty? Fakt mi nepřijde dobré přetěžovat teleport...“

„Ping!“ ozval se nový signál, znatelně silnější.

„Blíží se to. Rychle,“ varovala Sil stísněným hlasem.

„Chápu tvé obavy, ale je to buď anebo,“ podívala se kapitánka na Lar. Vědělo se, že krvelačné stroje dokáží na dálku převzít vládu nad

cizími lodními systémy, a Tinx 64 nebyl ze své historické podstaty nijak zabezpečený. Možná je dělí jen vteřiny od situace, kdy už teleport nespustí vůbec!

„Hodnotím riziko zajetí jako větší než selhání teleportu. Start!“

Vesmír kolem blikl, ale současně se na motorovém panelu rozsvítily varovné signály. „Skidefedr!“ zahromovala mechanická. „Něco jsme polámaly! Já to říkala!“

„Co něco?“

„Vím já?! Dej mi vteřinku... Ó Leptone! Mám tu nějaký zkrat v hloubce.“ Divoce listovala ve schématech na pradávno obrazovce. „Nejspíš... povolila izolace ve třetím solenoidu. Kurat kurat!“ Ihned spěchala do skladu, což byly jen obyčejné otřískané stěnové kontejnery, a bez váhání jeden z nich otevřela. Jako správkyně palubní techniky měla dokonalý přehled o všech náhradních dílech.

„Uf!“ Zhluboka si oddechla, když vyndala součást v jejím originálním obalu. „Dá se to opravit. Každopádně ale budeme muset zase někde přistát. Nemůžu riskovat, že mi v beztíži náhodou něco uplave.“

Jenže nové pingnutí všechny dívky zmrazilo na místě.

„Cože?! Ono nás to našlo?!“ vykulila Lar oči.

„Jedině pomocí analyzáru rezidua po teleportu. V tom případě po nás jde něco opravdu silného, protože tak velký systém malé kosmolodi nemají! Dobrá, musíme se někde schovat!“ řekla Naix a snažila se aby její hlas zněl klidně a rozhodně, ačkoli nová hrozba byla hodně děsivá. Kde se také schovat - ve vakuu?!

„Sil, rozhlédni se, ale pokud možno opatrně, ano?“

„Opatrně?“ zkřivila navigátorka rty. Jak asi? Radarový signál buďto je anebo není. Sice uvidíme co je kolem, ale dokonale prozradíme svou polohu. Přepnula sílu signálu na minimum, naopak citlivost antén na maximum, nadechla se a vyslala detekční puls. Jenže na obrazovce zůstala tma...

„Je mi líto holky, ale do milionu kilometrů kolem nás není nic co by stálo za slovo,“ řekla sevřeným hrdlem. To nebylo vůbec dobré.

Jenže kapitánka se k ní otočila. „Hele, zkus to ještě napravo.“

„Proč? Dostanu stejný výsledek!“

„Prostě to-“ začala důraznějším hlasem.

„-jasně, jasné,“ kývala rychle Sil. Vypnula pět radarů a vyslala puls jen jedním na pravé šestině obzoru. „No... nic. Cos čekala?“ konstatovala vzápětí.

„To uvidíme,“ řekla Naix, uchopila řízení a Tinx 64 stočil svůj lineární let stranou. Sil s Lar si vyměnily nechápavé pohledy. Co nám uniká?

Dozvěděly se za chvíličku – to když Naix náhle prudce vzala za řídicí rukojeť, aby se něčemu vyhnula. Teprve poté si dívky uvědomily, že různě kolem jaksi podivně chybí hvězdy. Nějakým řízením osudu se nacházely na okraji mezihvězdného meteorického proudu, jehož materiál naprosto pohlcoval radiové vlny!

„Když jsem se rozhlížela úplně obyčejně vlastníma očima, všimla jsem si, že mi tam blikla hvězdička,“ referovala Naix, zatímco rozsvítila slabá UV světla a vedla loď dál do obřího pole kamenů. „Takže by radar měl něco zachytit. Když ne, napadlo mě to, co právě vidíte kolem nás. Nebo... spíš nevidíte.“

A kolem byl prach, štěrk, valounky, kameny, šutry, balvany, obelisky, útesy i obří skály, a celé to černočerné hejno ledové hmoty mlčky plulo v naprosté temnotě daleko od všech sluncí kdesi v Mechanicské zóně. Napjatě se vnořila do pradávného minerálního proudu.

„Kéž bys měla pravdu!“ podotkla navigátorka, a ukázala na obrazovku, po které přebíhaly prapodivné, chaotické záblesky.

„To je prosímtě zase co?!“ žasla Lar.

„Někdo nás hledá. Ty kameny kolem ale opravdu pohlcují signály, to co vidíme jsou jen zbytkové odrazy něčí detekce, protože materiál meteorů jistě není homogenní. No, lepší než nic. Naix, musíme se do té kamenné kaše opatrně zavrtat nejlouběji jak to půjde. Nebude snadné nás najít...“

„Vím, vím,“ šeptala soustředěně Naix, zatímco se Tinx 64 proplétal vesmírnou lavinou. Přes veškerou snahu občas něco kleplo do pláště a kosmonautky sebou mimoděk vždy cukly. „Jen co uvidím něco... něco jako tohle!“ Ohlédla se dozadu. „Lar, prosímtě, honem do skafandru. Potřebuju chytit do lasa tuhle skalku! A ještě něco.“ Upřela pohled na Xartana. Protože se skutečně doma věnovala Xartské kultuře, uměla do určité míry vnímat i trilibrixium.

To byl nesmírně diskutabilní prvek, který by správně vůbec neměl existovat, ale který sloužil železným bytostem jako potrava. Rox ho v sobě měl docela dost, a díky tomu svítil v trilibrixiovém spektru jak lustr. Pokud by jejich nepřítel měl vhodné detektory, našel by je díky tomu spolehlivě i kdyby se zahrabali jakkoli hluboko mezi meteory. A protože měl nepochybně reziduální detektor, bude mít i trilibrixiový.

»Roxi, moc tě prosím, dokážeš nějak schovat trilibrixium, které máš v sobě?« obrátila se na něj co nejuctivěji.

»Schovat? Proč?«

»Někdo nás hledá a jestli nás najde, zabije nás.«

Kovová tvář se pohrdavě zašklebila. »Ať najde. Já zabije to!«

Ach jo, vzdychla kapitánka v duchu. »Nepochybně,« souhlasila na oko. »Teď jich bude asi málo, ty zabiješ. Jenže pak přiletí hodně moc.«

»Já zabije všechno!« zavrčel popuzeně.

»Ó ano, určitě zabiješ všechno co potkáš, ale budeš mít čím dál víc práce, chápeš.«

Slovo práce zabralo spolehlivě. »No ano. Já skryje.«

»Hned, velmi prosím?« podotkla naléhavěji.

»Hned,« zavrčel už znatelně zlostně.

»Děkuji, mocný Roxi. Jsi k nám velmi ohleduplný.« Když trilibrixiový telepatický jas pohasl, zhluboka si oddechla.

To už se kočka cpala v hadronářském skafandru turniketem ven. Na konci lana měla chemickou kotvu. I ona si chytře k pasu zavěsila UV lampu, jejíž světlo vnímala přes filtr přílby. Rychle se rozhlédla. „Tuhle?“

„Přesně! Ulov mi ji, a prosímte nenech se ničím rozmáčknout...“

Vržená kotva sice narazila do skály bokem, ale chemická směs ji v okamžiku pevně přilepila. Lar mírně napnula lano aby nevznikl silový ráz a potvrdila: »Můžeš.«

Naix zapnula motory. Musela opatrně. Nejen aby se lano nepřetrhlo, ale ani aby nevytrhla kotvu s kusem minerálu z útesu. Skála v beztláči sice neměla váhu, avšak neztratila svou hmotnost. Uvést několik tisíc tun kamene do pohybu chce čas. Tinx 64 se tak náhle zdánlivě zastavil.

„Nevzali jsme si přece jen velké sousto?“ tázala se Sil.

»A k čemu ti to vlastně bude?« ozvala se Lariket, zrovna procházející turniketem dovnitř.

„Nám to bude!“ zdůraznila Naix. „Podívejte se tady.“ Na dosah lodi plula jiná mohutná skála, v níž byl hluboký kaňon. „Kdybychom se ponořili do nějaké drtě, nikdo ji za námi zase nezahrne. Každý by si všiml, že se někde podezřele rozlétají kameny od sebe. Tady to bude lepší. Schovám nás dolů, a zvenku se přikryjeme skalkou, kterou se právě snažím táhnout!“

„No... nevypadá to úplně jako skála,“ váhala Silroni nad kamerou, s jejíž pomocí sledovala tažený kus meteoru. „Spíš jen jako nějaké sedimenty. Nezasype nás to dočista?“

„Možná, ale tady není váha, takže Tinx možná bude zasypaný, ale když přežijeme první moment setrvačnosti, nerozmačká nás to.“

„Riskantní vyhlídka...“

„Nepopírám. Má-li kdo lepší, mluvte hned,“ opáčila kapitánka.

„Jasně. Chudáci záplaty...“ podotkla znepokojeně Lar.

„Ano, vím o tom riziku. Ještě nějaké připomínky?“

Sil otočila hlavu k panelu detekce, který už signalizoval chvějivé ozvěny pátracích radarů téměř neustále. Podívala se na techničku, která nepatrně pokrčila rameny. „Nejsou žádné. Pojďme na to.“ Hlavně abychom to stihly, dodala v duchu.

Stihly. Kapitánka ovládala raketu s ohromující obratností. Velmi šikovně vmáčkla Tinx do prohlubně, a z vnější strany ho zakryla „ulovenou“ skálou, kterou na lanu šnečím tempem vlekly za sebou. Bylo to opravdu na poslední chvíli, jak ukázaly ozvěny cizí detekce. Nějaký průzkumník prolétl přímo nad nimi, ale rozměrný blok sedimentu je zamaskoval spolehlivě. Velkou roli v tom mělo i štěstí, protože tažená skála vzápětí setrvačností narazila na okraje kaňonu, a skutečně se počala lámat a drobit do nespoutané kamenné a prachové laviny, která pomaličku vlastní setrvačností lehla na Tinx jak dusivá vlna. Rozlámaná minerální hmota skřípala o plášť a hluše bubnovala do provizorních záplat.

Nebýt posílení, které poskytly profesionální vojenské havarijní kity z hadronářské stanice, nejspíše by došlo k protržení, což by vůbec nebylo dobré. Takhle ale záplaty, ač různě vyboulené od kamenů, odolaly.

„Snad už je po všem!“ oddechla si Lariket, která zevnitř podpírala záplatu na víc ohrožené straně vlastními dlaněmi. Bylo to sice úsměvné, ale možná rozhodoval každý ušetřený kilogram zátěže. Možná každý gram.

„Zdá se, že letí pryč,“ odvážila se odhadnout Silroni a cvakala přepínačem citlivosti aparatur. Neostré ozvěny detekce slábly, až vymizely dočista.

„Super! Hele, nebylo by lepší zmizet, než pošlou další, důkladnější průzkum?“ navrhovala Lariket.

„Druhé tak výhodné místo těžko najdeme,“ krotila ji Naix. „Vyčkáme. Snad se ta lavina, co na nás leží, moc nerozptýlí.“

Dívky se tedy vyzbrojily trpělivostí. V radiovém spektru bylo ticho. Něco určitě utlumila vrstva minerálů kolem lodi, anebo neznámý pronásledovatel už dávno odletěl.

Čas se vlekl, jen zvenku na trupu strašidelně skřípaly kameny, které se díky beztíži nehodlaly usadit a být v klidu. Celá kamenná lavina neustále oscilovala a chvěla se jako nějaký prapodivný organismus. Otřesy přicházely v nepravidelných vlnách, občas nárazy vyluzovaly tísnivě disharmonické akordy, jindy se dívkám zdálo jako by po trupu

přebíhaly něčí hbité mechanické tlapky. Nejprve se lekly, ale byl to samosebou klam způsobený zjitřenými nervy.

Přestože se snažily být v klidu, neustálé hrozivé vrzání, praskání, nucená nečinnost a riziko protržení nějaké záplaty je deptalo. Po dvou dnech už byla atmosféra v lodi tak napjatá, že kapitánka raději volila odlet.

Zatímco Sil bedlivě hlídala detekci, černovláska opatrně, kousek po kousičku, aby balvany měly čas uhnout, vyvedla loď z temné laviny.

„Zatím nikde nic...“ sdělovala navigátorka raději šeptem. Kočka mezitím přišla ke Xartanovi, který stále bez pohybu seděl ve své speciálně posílené sedačce jako nějaká lesklá socha. Tvoje lidská podoba se fakt povedla, pomyslela si se skrytým potěšením, ale i s určitou bolestí. »Roxi, pomůžeš nám ještě?«

Kovová tvář krátce ožila výrazem, který snad mohl být pobavený. »Nad nimi ve vesmíru smích. Nic umět, nic dokázat. Já diví se jak dlouho vzdorují zkáze. Jaká pomoc teď?« projevil konečně ochotu.

»Nefunguje nám teleport. Potřebujeme hodit...« zarazila se při představě Xartanského házení, a raději zvolila vhodnější výraz. »Ne, potřebujeme bezpečně přenést k nějaké planetě poblíž, která nebude vyloženě nepřátelská. Uděláš to pro nás, prosím?«

»Udělá. Tak jako jindy.«

Uf! Tíha obav, která techničce spadla ze srdce, se dala směle poměřovat se skálami v řece meteorů, kterou opouštěli.

»Jsi prostě super!« Lariket mu impulsivně skočila kolem krku.

Okamžik bylo ticho. »Důvod kontakt ona?« tázal se Rox váhavě.

»Radost. Radost z tebe.« Když viděla jeho reakci, zaraženě se stáhla. »Promiň prosím, veliký Roxi. Jsem jen ubohý čvachták v zajetí svých kočičích emocí...«

»Nepomůže ona blízko ani ona daleko mi. Kam tedy?«

Kočka rozpačitě kývla ke kamarádkám, které ji trochu zaraženě sledovaly. »Prosím vás, nastavte Tinx přídí do směru, ať ví kam pokračovat...«

*

9 – Spáček

Rrdlubroxovy teleporty byly skvělé, jako vždy. Dokonce je ani nekomentoval. Možná už si jeho poněkud těžkopádné myšlení začínalo připouštět, že kolem sebe má inteligentní bytosti kterým způsobil problém, a ne jen zcela zanedbatelné organické konglomeráty, jejichž důležitost v jeho vnímání zaujímala hodně podřadnou pozici.

Zato Lariket musela řešit další potíže. Tenzory ukazovaly narůstající pnutí v horní části trupu.

„Netuším proč,“ musela přiznat. „Možná kvůli průrazům, možná kvůli nové zátěži,“ hodila očkem po Xartanovi, „prostě mám obavu že bychom mohli někde prasknout.“

„Dobře,“ konstatovala Naix. „Co se s tím dá dělat?“

„Tohle těsnící hmota nespraví. Hodil by se nosník, kterým bych spojila dvě nejvíce napnutá žebra trupu. Jenže jedinou přepažovací konzoli, která byla v zásobě, jsme rozřezaly pro posílení Roxovy sedačky,“ objasnila situaci.

„Šla by nějak sešroubovat zase dohromady? Vždyť víme že ovládá gmast, tak se může nadlehčovat, ne?“ nadhodila tiše Sil.

„Ani nápad. Budeme muset někde přistát, on na to náhodou zapomene a propadne podlahou,“ namítla hned kapitánka.

Lariket chvíli uvažovala. „Rozřežu stěnu jednoho boxu na pásy a udělám z toho zpevňující plát,“ rozhodla se. Operace, která na čas zaplnila vnitřek Tinx 64 puchem spáleného plastokovu, se nakonec zdařila. Technička natvrdo našroubovala posilující segment napříč nejvíce ohroženým místem a napnula ho vražením klínu ze zbytku dřevěček pod vzpruhu.

„Snížit napětí to samosebou nepomohlo,“ konstatovala, když konzultovala výsledek se senzory ve stěnách trupu, „ale aspoň už to neroste. Zatím,“ dodala nevesele. Improvizované opravy byly vždy poslední zoufalá možnost.

Planeta, u níž se konečně na závěr svého pátrání vynořili, byla stejně temná jako předchozí, ale rozdíl tu byl. Obíhala kolem starého hnědého trpaslíka, kterého by bylo z větší dálky snadné i přehlédnout. Ale kupodivu měla svou atmosféru a díky blízkosti polohvězdy docela přijatelnou povrchovou teplotu.

„To mě olemujte!“ hlásila Sil od navigačních panelů. „Ona je tu snad také nějaká základna?“

„Cože?“

„No koukejte!“ Zřetelný odraz detekce mluvil přesvědčivě.

Naix se to pokusila co nejzodpovědněji zvážit. Fakt, že během své cesty narazily už na druhý umělý objekt, zpochybňoval obecně přijímaný názor, že za pásmem Mechanicianů už nic není. Nojo! Mají ale přistát znovu poblíž, nebo raději skrytě někde dál?

„Letíme dost otevřeně, ne?“ soudila Silroni. „Kde bychom také vzaly na téhle muzeální kocábce nějaké maskovací generátory! Takže pokud by to byl Mechanician, už by o nás věděl a zaútočil by.“

„Na druhou stranu, jaká je šance, že v mechanicianské zóně narazíme dvakrát na sídlo nějakých lidí?!“ váhala Naix.

„Asi stejná, jako že se tu zrovna vyskytujeme!“ smála se Lariket. „Ale Sil má pravdu. Mechanician už by po nás určitě vyjel. Třeba v té naší vesmírné smůle budeme mít další zrníčko štěstí!“

„Tak dobře,“ uznala Naix důvody a zamířila s raketou blíže tajemnému objektu. Atmosféra planety byla temná a plná těžkých mračen, ale lizzardka dovedla loď na povrch spolehlivě. „Jaké nás dnes čeká počasí?“ obrátila se pak žertem na techničku.

„Nevěřím vlastním očím,“ vrčela Lar. „Je tu chladno, ale dokonce bychom v tom mohly nějaký čas přežít bez podpory.“ Všimla si, jak její slova kamarádky elektrizovala. I ona sama by se moc ráda aspoň na chvíli vymanila z jejich momentálního vězení. Ačkoli vypůjčené Hadronářské skafandry poskytovaly skvělou ochranu i výrazné pohodlí, bez nich to bude mnohem snazší a příjemnější.

Kapitánka to nevyslovené přání jasně vnímala. „Dobrá. Vystoupíme nalehko. Dáš nám zase KBPéčko?“ poprosila kočku.

„Jasně,“ kývla a nabídla platíčko. „Ale!“ vztyčila varovně prst. „Víte co se stalo minule. Takže tohle s sebou!“ ukazovala na tři paprskomety, které si také odnesla z hadronářské základny.

»Také se projde,« ozval se Xar'an, a než ho mohly zdržet, vstal ze své sedačky. Ale ukázalo se, že je ohleduplný: aktivoval svůj levitační potenciál, aby neprošlápl podlahu, a napůl vyplul turniketem ven. Tedy, sledovat tři čtvrtě tuny jak se ladně vznáší jako balóněk, se nepříhodí každý den, pomyslela si Silroni.

Dívky se opásaly zbraněmi jako nějaké pistolnice, a vyšly ven. Uvítal je tmavý soumrak a do tváří jim zadul pomalý, studený vítr, nesoucí pach syrové hlíny a prachu. Oblohou pluly černé mraky, jejichž horní části zářily matnou červení od temné trpasličí hvězdy. Někdy mezerou v oblačnosti vyhlédla její veliká, nachově zakaboněná tvář. Xar'an nebyl nikde vidět. Neřešily to.

„Jdeme na to,“ velela kapitánka. „Lar, máš to na povel!“

Umístily několik svítilen, aby bylo v místě montáže co nejlépe vidět, a chutě se pustily do rozborky motorového bloku. Tak jako minule, palubní technika nechala všechny díly a součásti plánovitě rozkládat na plachty kolem nich, aby se daly intuitivně sestavit zpět. Bylo jasné, že takový demontážní pořádek by v beztíži naprosto nešlo udržet a jakýkoli díl, který by se „zatoulal“ do bezedna, by znamenal definitivní konec jejich cesty do bezpečí.

„Hlavně mi do ničeho nekopněte!“ varovala je kočka. „Je tma a kdyby něco někam zapadlo, budeme v průšvih.“ Konečně nechala odkrýt poslední komponentu a vyřála starý solenoid. „Skidefedr!“ vydechla. Izolace byla pokryta nespočtem puchýřků, z nichž mnohé byly prasklé. Jaký div, že součást rovnou neshořela nebo nevybuchla! Starý materiál už neunesl ani malé vybočení z tepelné křivky obvyklého pracovního režimu.

Důkladně prohlédla a otestovala slot i všechny příslušné kontakty, ale těch se porucha nedotkla. Super!

S velkou pečlivostí umístila náhradní díl. „Už nikdy nebudeme skákat s přehráťm motorem,“ upozornila, ale platilo to především kapitance.

Ta to pochopila. „Rozumím,“ řekla tiše, ačkoli pro své předchozí rozhodnutí měla důvod. Tím byl právě Xar'tan! Pokud by se tehdy teleportovali jeho pomocí, nechali by po sobě i jasnou trilibrixiovou stopu. A v tu chvíli nebylo vůbec jasné, zda ten faktor Rox dokáže skrýt. Pokud by to nedokázal, pronásledovatel by si pro ně šel naprosto najisto. Trilibrixium se dá vyčenichat hodně spolehlivě. Proto raději riskovala poruchu s myšlenkou, že pokud se schovají, Xar'tan jim pomůže až nebezpečí pomine. A tak to také proběhlo. Ale nic neříkala, necítila potřebu se obhajovat.

„Hotovo!“ oprášila si Lariket symbolicky ruce, když nakonec zavřela vnější plášť, a hned si na externím připojeném panelu ověřila zda teleport funguje. Testy proběhly bez závad! Paráda! Její druhá životně důležitá montáž na nějaké naprosto neznámé planetě, navíc k tomu téměř za tmy, dopadla na výtečnou!

Nyní už necítila tak závratnou euforii jako poprvé, ale o to větší hrdost. Ukázala jsem, že minule to nebylo jen díky štěstí!

Pak se ale jejich oči mimoděk stočily k nedalekému komplexu.

„Když už tu jsme...?“ nadhodila Silroni.

„To dáme do dvou hodin,“ odhadla Naix. „Ty už nás nezabijou.“ Zamyslela se. „Tedy, doufejme!“

Zasmály se a vykročily rozbitým terénem k neznámému objektu. Povrch byl řídké porostlý tmavými podsaditými rostlinami s podivnými

rudými listy, které tvořily trsy dlouhé i několik kroků a vyšší než člověk. Dole v nižších místech se dokonce rozkládaly temné louže.

„Tohle nevypadá moc hadronářsky, že ne, holky?“ konstatovala Lariket po chvíli, když se dostaly blíž.

„Ani lastakarijsky,“ přisadila si Silroni. „A držme se raději blíž keřům. Nahoře něco je.“ Tykadla, vzpřímená nad vrcholem stavby, patrně nesla nějaká optická zařízení, která ale byla zcela nehybná.

„Tak to už moc na výběr nezbývá,“ zhodnotila Naix varovně. Mimoděk se přikrčily, jako by jim to mohlo nějak pomoci.

»Stop,« zarazila je náhle záchranářka a ukázala stranou. Něco tam stálo. Tentokráte to nebyl žádný kosmický bubák, ale typický pavoukovitý stíhací mechaniciánský robot! Krčil se mezi dvěma trsy křovin jako šelma, číhající na neopatrnou kořist.

„Dál nejdu,“ zašeptala kočka.

„Nikdo dál nepůjde,“ ujistila ji lizardka. „Víme víc než jsme chtěly. Mizíme.“ Nové zjištění zcela zchladilo jejich objevitelský elán. Základna je mechaniciánská! Jakto, že na ně okamžitě nezaútočila? V úvahu připadá jediné vysvětlení: je z nějakého důvodu mrtvá. Možná po prohrané bitvě, možná jen vyhasla stářím. Každopádně, štěstí že tak! Bylo by čirým šílenstvím ji zkoušet prohledat a riskovat, že v nějakém vražedném systému náhodou zbyl kousek energie.

Anebo zrovna hibernuje, pomyslela si náhle Naix. Tím spíše bychom měly rychle vypadnout!

Mlčky se vrátily k Tinxu. Rox už byl také zpátky, a kupodivu nic nerozmáčkl ani nerozbil.

Ještě než nastoupily, Lariket se naposledy ohlédla. V těžkém šeru pod hustými mraky to nebylo moc vidět, základna už se skrývala za křovinami, ale záchranářka by řekla, že jsou ty optické členy nahoře všechny natočené jejich směrem...

Nejprve se jí žaludek sevřel děsem, ale uklidnila se. Je to dávno bez energie. To, že žijeme, je jasný důkaz. Přesto by řekla, že ty detektory předtím mířily různě do okolí. Ale možná za to může hra temného přísvitů, vyvolaná mraky.

Neřešit a zmizet, řekla si.

*

10 – Záhady se kupí

Skvělou náladu, vyvolanou opraveným teleportem, hned druhý den letu narušila kapitánka. „Holky, není to kdoví jak vznešené téma, ale dnes ráno jsem čurala něco jiného než bych asi měla,“ přiznala se statečně. „Takže ne že bych s vámi nebyla ráda, ale zalezu si do skafandru a budu v karanténě.“

„Hm,“ kývla Silroni kysele, „já taky. Jen jsem přemýšlela jak to říci.“

„Pohoda!“ vyřešila jejich obavy z neznámé planetární nákazy Lariket. „To je důsledek KÁBÉPÉčka. Něco na té planetě bylo, před čím nás lastakarijský agens ochránil a co teď vylučuje z našich těl ven. Možná jedovatý prach, možná mikroby, kdo ví. Mám úplně stejný příznak jako vy, akorát to znám z výcviku. Takže si dáme ještě jednu pilulku, ať se vyčistíme pořádně.“

Tak se také stalo, a tělesné pochody posádky se skutečně opět normalizovaly.

Dva dny se dívky pokoušely chovat tak nenápadně, jak jen šlo. Nedovolily si ani sebemenší radarový signál, Silroni navigovala podle optických snímků a odečtených úhlů. Kamarádky jí v tomto kritickém počínání ochotně pomáhaly. Udělat chybu a skočit bokem by sice nebylo až tak úplně kritické kvůli ztrátě směru, jako spíš kvůli tomu nač by možná nechtěně narazily. Nikdo nevěděl, jak těsně možná míjejí hrozby, o nichž nemohly nic vědět. Hadronářský navcomp nenavrhl trasu pro legraci, takže bylo vhodné se jí co nejpřesněji držet.

Což ale nijak netlumilo zvědavost.

„Hromsky by mě zajímalo, co je kolem nás,“ rozumovala Lariket. Díky rychlosti světla byly v situaci cestujícího, který kolem sebe vidí jen to, co se stalo před dávnými roky či dokonce staletími.

„Buď naopak ráda, že se o nás zdejší okolí dozví teprve až dlouho poté, co už tu nebudeme!“ mírnila ji kapitánka.

Současné, dá se říci stereotypní, tempo dalo dívkám konečně čas trochu vydechnout. Několikrát probraly celou svou situaci ze všech stran, aniž by hledaly nějaké východisko. Prostě se jen tak potřebovaly vypovídat. Naix tomu nebránila, i když jí občas už šla hlava kolem.

Xar'ān se debat neúčastnil. Ostatně, byly vedené v unilangu, tak jak by mohl. Dívkám se zdálo, že se občas raději noří zase do stáže, aby nemusel vnímat ten chaoticky komplikovaný čvachtácký svět kolem sebe. Tím lépe!

Jenže další palubní ráno si Silroni uvědomila nový záhadný fakt.

„Holky, pojdte sem,“ přizvala kamarádky k navigačnímu panelu a zobrazila navrženou křivku trasy, spolu s několika doplňkovými údaji.

„Moc se omlouvám že mě to netrklo hned, ale podívejte se. Připouštím, že naše trasa mimo bývalý Svaz může být syntézou vzdálenosti a bezpečnosti. Jenže čekala bych, že po dosažení známé oblasti se směr změní na přímkový, rovnou domů... Proč dodržovat další okliky, když už nejdéle za pár dní budeme jasně vědět, kde se nacházíme?“

Odpovědělo jí zaražené ticho, protože hadronářská křivka pokračovala ve své odchylce i poté, co by se měl palubní navcomp zorientovat svépomocí! To opravdu nedávalo smysl!

„Vím že budu za rejpalku,“ poznamenala tiše kočka, „ale zopakuju to: fakt ta základna byla hadronářská, nebo se jen tak tvářila?!“

Naix si sedla zpět do pilotního křesla, zavřela oči a naopak otevřela myšlenkovou analýzu. Moc neznámých parametrů k tomu, aby se dalo najít racionální řešení, zahájila své úvahy trpkým konstatováním. Takže, co by nám mohlo uniknout? No, v podstatě cokoli! Dobře; a kde může taková množina mít své aktuální maximum, neboli co by mohlo vyčnívat z pytle s obsahem „cokoli“?

Co dělají Hadronáři? objevila se jí v osnově úvah otázka, až se sama usmála. No co asi: létají a bojují. Už by sama nad sebou zavrtěla pobaveně hlavou, když se jí v hlavě vynořila jiná myšlenka: jak?

Mimoděk otevřela oči, protože měla dojem, že právě mýjela správnou odpověď, ale zase ji ztratila. Honem zpět! Bojují. OK. Létají. OK! No a jak?!

Rychle. Ne, to ne. Překvapivě. No...

„Tajně!“ vykřikla najednou Desenaixsensedhait vítězně.

„Cooo?!“ ohlédl se po ní kamarádka.

„Už to mám!“ rozesmála se. „Hoď to do navcompu, Sil, prosímtě, a najdi mi nejmenší vzdálenost k nějaké planetě nebo nějakému sídlu!“

Navigátorka se neptala a zručně provedla požadované. A pak se rozesmála také. „Jasně! Tajně!“

„Co tajně, vy dvě vychechtanky?!“ dotírala na ně Lariket.

„Hadronáři létají bezpečně a TAJNĚ! Nikdo o nich neví. Trasa jejich navcompu je taková aby se o nás nedozvěděli ani Mechaniciané, ale ani někdo z bývalého Svazu! Prostě letíme relativně nejkratší, ale přitom nejbezpečnější, ovšem i nejskrytější trasou!“

„Skidefedr!“ zahromovala kočka. „A to jste nemohly říct hned?!“

„Proč, když se to netýká těch tvých trubek a drátů?“ smála se Naix.

„Což nám nebrání vzít to rovnou čarou, jen co se náš navcomp chytne!“ ujišťovala se technička.

„Rozhodně ne!“ souhlasila Silroni. Jenže vtom varovně zvedla dlaň, protože rozpoznala v Naixině tváři nějaký divný výraz. „A jéje. Nechceš nám tu radost náhodou zkazit, že ne?!“

Kapitánka se ale nesmála. „Napadlo mě ještě něco...“

„Tak to raději ani neříkej!“

„Jako kapitánka opravdu říkat nemusím, ale jako kamarádka vám to sdělím,“ pravila trochu tajuplně. „Sil, jen pro jistotu: zadala jsi hadronářskému navcompu typ naší lodi, vid' že ano?“

„Pochopitelně. Technické parametry jsou nedílnou součástí návrhu trasy. Jinak by to ani nešlo!“ kývla rudovláška.

„A určitě byla nouzová?“

„Samosebou! Stoprocentně jsem to zadala! Nejsem padlá na hlavu!“

„V tom případě by trasa po dosažení naší orientace měla být navržena po nejkratší možné dráze, dokonce snad přímo k nejbližší rozumně obydlené planetě, která by skýtala bezpečí. Program musel vědět, že jsme člun v nouzi, nikoli regulérní loď!“

Na palubě Tinx 64 se rozhostilo zaražené ticho.

„Tedy, to je fakt!“ udeřila kočka pěstí jedné ruky do dlaně druhé.

„To je náš fakt,“ opáčila tiše navigátorka. „Neznáme jejich algoritmy...“

„Ať jsou jakékoli, nemohou ignorovat loď v nouzi a hnát ji oklikou skrz galaxii!“ trvala na svém Lariket.

„Jak vidno, mohou. Důsledek je jasný: pořád nám něco moooc důležitého uniká...“ vzdychla Silroni.

„Když půjde všechno dobře, máme skoro dva dny než se budeme muset rozhodnout,“ konstatovala věčným tónem Naix. „Mysleme na to, ale zbytečně o tom nemluvme, abychom se neovlivňovaly. Pak to shrneme a uvidíme!“

Ale nebyla tak klidná, jak navenek vypadala. Tohle bylo opravdu hodně podezřelé.

*

11 – Volba

Sedmnáctý den spotřebovaly všechny KEDy až na poslední dva, které se usnesly ponechat v záloze pro nepředvídané případy. Cesta se opět zpomalila do šnečího tempa, kdy Tinx 64 skákal jednou za čtyři hodiny svých čtrnáct srků. Vlastně za čtyři hodiny a pět minut navrch, protože technička si rezolutně vymínila maličkou bezpečnostní prodlevu. „Co kdyby ty staré teploměry ukazovaly s nějakou odchylkou? Nový solenoid už nemáme, takže budeme létat na jistotu! Jak se říká, sirky nejdřív!“ užila proslulé Deecanthijské heslo.

„Však máme Roxe,“ nadhodila Silroni. „Ten nás kdyžtak popožene!“

„Nespoléhej na jeho ochotu, která může kdykoliv skončit,“ upozornila ji kapitánka. „Hele, vypadá že je ve stázi. Raději bych ho nevyrušovala kvůli maličkostem. Buďme rády že je zticha a nedělá problémy. Když dokážeme cestovat vlastními silami, dělejme to tak. Obrátíme se na něj jedině v případě, že bychom musely před něčím náhle rychle utíkat.“

Palubní ráno osmnáctého dne bylo ve znamení nadšení, ale i velkých rozpaků.

„Chytil se! Supeeer!“ zvolala Silroni od navigačního pultu. Palubní navcomp opět po dlouhé době zahlásil plnou připravenost a obratem vyznačil symbol lodi na své mapě!

„Uf!“ řekla jen Lariket, ale to ještě neznamenalo konec starostí.

„Takže, dámy! A... pánové,“ dodala Naix s pohledem na Xarťana, který se tvářil jako že spí. „Jsme orientováni. Jak ráčíte vidět, teleportová plomba je konečně zelená, což nám dává na výběr ze tří možností. Buď ji zlomíme a ona nás šupem hodí k nejbližšímu obydlenému bodu, který nám může poskytnout pomoc, nebo poletíme svépomocí rovnou čarou domů.“ Dlouze se nadechla. „Pak zbývá třetí možnost – držet se hadronářské trasy.“

„Důrazně navrhuji zlomit plombu!“ prohlásila okamžitě technička.

„Všechno zatím běží, ale je otázka jak dlouho. Cokoli se může nečekaně popracovat, vždyť letíme skoro devatenáct dní prakticky bez zastávky a bez údržby. To moje flikaření jsou spíš jen kosmetické zásahy. Máme za sebou šíleného dva a půl tisíce srků v historické loďce, se kterou by se ani v časech její slávy nikdo neodvážil letět byt' jen z desetiny tak daleko! Na takové výlety není Tinx stavěný, nejsme Oqerzanský transportér!“

„Dobře dobře,“ mírnila rázný proslov kočky navigátorka. „Ohledně techniky máš jistě pravdu. Ale Lar, uvaž že už jsme v nivelované zóně. Plombu můžeme zlomit kdykoli, teď už bude pořád zelená, vždy bude

něco vhodného v jejím dosahu. A chceš se po tom všem domů dostat jako ztroskotanec, anebo kosmoplavkyně, která se vrátila svépomocí?“

Kočka otevřela pusu k rázné odpovědi, ale nic neřekla. „Jen co mohla, utekla od problému jak ustrašená myš,“ vytanulo jí v hlavě hanlivé hodnocení. Oproti variantě „spolehlivě udržela funkčnost havarované lodi až do bezpečného návratu domů“ to bylo strašně deklasující. Cit odborníka na techniku jí varoval, že v kosmu není na frajeřinky místo, bezpečnost má prioritu. Ale přesto se nedonutila vznést námitku. Koneckonců... tamhle na mě posměšně kouká ta plomba, že ano.

„Hm,“ zamručela jen.

„Možná vás to překvapí, ale já bych navrhovala držet se i nadále hadronářské trasy,“ promluvila Naix. Když viděla užaslé výrazy kamarádek, pokrčila rameny. „Vyslechněte mé úvahy, založené na existenci Roxe a jeho zprávě o útěku. Pořád mi to nejde dohromady. Logrimet není žádná diktatura, aby někoho jen tak zavírala. A pokud už, tak nedělá chyby. Vždyť tam jsou převážně syntřáci, nezatížení lidskou nedokonalostí. Takže co když je všechno dočista jinak, a my jsme se do čehosi opravdu neplánovaně přpletly. Ta naše divná trasa je hodně varující. Možná jsme od té chvíle součástí něčeho, co má být skryto. A to nejdůležitější nakonec: vlast – jak jste si určitě všimly - mlčí...“

„Tedy, dobrou fantazii má ta naše kapitánka!“ zasmála se Lariket, ale spíš proto aby uvolnila atmosféru. Mlčení Deecanthijské telepatické pansféry totiž bylo hodně strašidelné. Naix to odvážně řekla jako první: co se tedy doopravdy děje? Je to vnější problém, anebo se to týká jen nás?!

„Vlast je určitě v pohodě,“ vrtěla Sil neoblomně hlavou. Neexistovalo nic, co by dokázalo Deecanthijsko nějak vážněji ohrozit, natož snad zničit. Nejen technicky – neboť i duchovně vyspělá rasa disponovala mocným kosmickým loďstvem – ale i nadsférově. Klan správců pod vedením vědmy Sobháre držel bezpečnost jejich domoviny pevně v rukou i na úrovních, vysoce přesahujících možnosti jakékoli soudobé známé techniky.

„Naprosto souhlasím,“ kývla kapitánka vážně. Takže je to náš problém, nemusela vůbec dodávat.

„Nám z toho hrabe!“ vyskočila Lar a vycenila zoubky. „Proč by nám vlast blokovala šanci k záchraně? Slyšíte jak šíleně to zní?! Pryč s takovými fantasmagoriemi! No tak, holky, rozum do hrsti!“ Ale bylo vidět, jak se snaží přesvědčit hlavně sama sebe. Mlčení telepatické pansféry bylo opravdu velmi zneklidňující...

Možná jsme se někde v té dálce proměnily, aniž bychom si toho samy všimly, táhlo kapitánce podezřavě hlavou. Náhle se jí s mrazivou ostrostí vrátil obraz základny na temné planetě a spící mechanický lovec. Pro trojmocného Leptona! Co když na ně Mechanician nezaútočil právě proto, že už byly nějak nakažené příslušností k vražedné strojové rase?! A vlast se před námi chrání... dokud se nerozhodne co dál!

Úplně jí přeběhl mráz po zádech.

„Takže...“ vytrhla se násilím ze zničujících představ, „máme náznak odpovědi i na poslední důvod: proč jinak by nám Hadronáři navrhli tuto trasu i skrz známé území?! Možná opravdu vědí něco co my ne, a je nanejvýš vhodné, abychom proklouzli nepozorovaně,“ vedla co možná nejklidněji neústupně svou.

„Nějaký náhlý konflikt?“ vrčela Lariket. „Jakože by nás plomba mohla hodit k objektu, který má sice ve své databázi jako bezpečný, ale on už by mohl být několik dní obsazený případným nepřítelem?“

Kdežto Silroni jen loupala očkem po kovovém tvorovi, který spal v sedačce vzadu. Páni! To byl správný argument! Mají na palubě Xar'ana, který se umí gmastovat i teleportovat! Kdo ví, co mu mohlo být v patách... a co by ho možná rádo chytilo bez jakéhokoli ohledu na životy nějakých tří mladých kosmonautek! I to mohl být motiv, a hodně silný.

Naix udělala jen neurčitě souhlasný obličej. „Ještě jeden argument,“ řekla tiše. „Hadronářský navcomp je pro nás něco jako vyšší autorita. Jeho databáze a algoritmy berou v potaz nesmírně širší pole faktů, než bychom dokázaly nejen hodnotit, ale být jen získat, my. Kdykoli se na něj můžeme odvolat, že jsme se řídily věrohodnějším zdrojem. Zatím o nás vlastně nikdo neví. Až se někde ukážeme, už to nepůjde vzít zpět. Nechci být nařknuta z lehkomyšlnosti.“

„To bys nemohla být v žádném případě. Záchrana přece není lehkavážnost! Navíc, plavba v nouzovém režimu je plně v rukou kapitána ohroženého plavidla, i kdyby mu chtěl rozkazovat třeba sám Andháol!“ připomněla Lar.

„Samotná znalost článku o pravomoci mě zodpovědnosti za rozhodnutí nezbaví,“ podotkla Naix zasmušile. „Měla jsem na mysli kupříkladu šílenou politickou variantu, kdy by zmizení tří Deecanthovek mohlo být užito jako záminka k nějakému radikálnímu meziplanetárnímu excesu...“ dodala zdrženlivě.

Sil jen mlčky vydechla, protože tak děsná alternativa ji vůbec nenapadla. Mohlo by Deecanthijsko obvinít z jejich zmizení nějakého

nepohodlného politického soka a rozpoutat proti němu válku?
V momentě kdy by se ukázaly... nastal by nepředvídatelný šok.

Lariket pomalu zvedla ruku. „Kupodivu i chytrou máme kapitánku, jen co je pravda,“ pronesla, ale tentokrát ta poznámka nezněla ani maličko kousavě. „Naix, tvé argumenty jsou zdrcující a znějí ve spojení s tím co víme, logicky. Měním názor a hlasuju pro hadronářskou trasu.“

„Nehlasujeme,“ upozornila ji jemně kapitánka. „Jen si o tom povídáme. Jak jsem řekla, zodpovědnost je na mě.“

„Holky holky, vy mi dáváte sodu!“ vzdychla navigátorka. „I já bych tuhle anabázi chtěla dovést do dobrého konce vlastními silami. Ale když už se spoléhám na cizí plán, bylo by hloupé ho najednou opouštět. Byla bych jako pacient, který v půlce léčby rozhodne že zahodí rady lékaře a dodělá si to po svém. Tak připojím ještě jedno hledisko. Co kdyby nás čistě náhodou chtěli Hadronáři z jakéhokoli důvodu hledat? Pokud budeme na jejich trase, najdou nás s pomocí výpočtů na jeden pokus. Čili, dodržme hadronářský návrh!“

Desenaixsensedhait kývla. „Děkuji za názory, a samozřejmě i za podporu. Než vydám pokyn pokračovat podle trasy hadronářského navcompu, Lar, spočítej prosím zda nám vyjde živpot. Pokud ne, rázem nebude o čem se bavit. Než někde čerpat přistáním, to už můžeme rovnou nouzově dokovat.“

„Jo, dokonce i rozvážnou máme tu naší kapitánku,“ zamumlala Lariket, „jen chvílemi úplně maličko nedovtipnou!“

„Upřesni to, milá rejpalko!“ usmála se Naix.

„Počítat živpot ani nemusím, je jasné že by nevyšel. Ale i když jsme to předtím zamítly, pořád tu máme někoho, kdo nás může popostrčit – ovšem pokud bude chtít.“ A ohlédla se na Xarťana.

„Přesto nahlédni do inventáře. Kolik pro něj máme azraqových dávek? Protože i kdyby souhlasil, bez nich bude muset dobíjet sílu ve sluncích, a jak dlouho bude trvat než pokaždé vychladne?“

„Aha. To zase nedošlo mně. Takže si svou poznámku o nedovtipnosti po zásluze vyžeru do dna sama,“ přiznala na rovinu technička. „Devatenáct,“ hlásila obratem. Myšlenkový závod ve spočítání kapacity vyhrála kapitánka. „To by šlo!“

„Jo, to by šlo,“ kývla jen o vteřinu později Lariket. „Letíme podle Hadronářů!“

„Správně,“ kývla kapitánka, ale její výraz nebyl o nic radostnější, protože ji v tu samou chvíli napadla další, velmi znepokojivá myšlenka. Jak mohl hadronářský navcomp vědět, že mají na palubě Xarťana,

a zda jim bude ochoten pomoci? Protože jinak by se navržená trasa s těmi zásobami živpotu, které mají, rozhodně absolvovat nedala!

*

12 – Kličkováná

»Já pomůžu,« souhlasil kupodivu kovový tvor ochotně, když ho pokud možno ohleduplně probudily z jeho odpočinkového stavu. Čím dříve se vrátíme, tím dříve se vás zbavím, ztřeštění čvachtáci, jako by znělo v pozadí toho prostého souhlasu. Schroupl krystalek azraqu a hned se do toho pustil, čehož důsledkem bylo dalších sto sedmnáct srků prakticky na jeden zátaž. K tomu se mohlo přičíst čtyřiaosmdesát, které Tinx 64 udělal svépomocí, což dávalo denní úhrn spolehlivých dvou set srků.

Lariket rozpočítala zásoby a rozdělila dávky tak, aby vyšly s jednodenní zálohou. Díky velkorysému „rabování“ hadronářského opěrného bodu byl náhle všeho dokonce nadbytek.

Ale hned další den nakoukla Lariket Silroni přes rameno. „Nerada kazím tvou spokojenost z toho, jak ti tady ty tvoje čárečky v grafech ladí, ale uděláme maličkou odchylku trasy.“

„Ty jsi povýšila na kapitánku, že rozhoduješ o změně letového plánu?“ ohlédla se Sil pobaveně.

„Já ne, ale tentokrát o trase rozhoduje kdejaký hajzlík!“ smála se kočka.

„Moc ráda si poslechnu tvé upřesnění, koho máš konkrétně na mysli!“ podotkla pobaveně kapitánka.

„Myslím přesně to co jsem řekla,“ prskala smíchy technička a ukázala na hygienický set, který stál v rohu za tenkou přepážkou. „Fakt není dimenzovaný na takové výlety a už nám to z něj takřikajíc šplouchá ven. Takže navrhuji až budeme tady míjet Fersiluntu sto tři,“ ukázala na jednu z hvězd, kolem nichž vedl jejich směrník, „vyklopíme jí to nadělení do náruče. Nikomu nepatří, nikomu to vadit nebude, a šup zpátky na trasu! Nebo má někdo lepší nápad?“ zakončila provokativně.

Zmínka o vlastnictví nebyla neopodstatněná. Určitá část planet přísně zakázala shazování odpadu do jejich hvězdy. Nešlo o to, že by to mohlo slunci jakkoli vadit, ale mohlo to vadit výzkumným satelitům, které kolem něj krouží. Když vaší drahocenné sondě znenadání přistane na zádech nějaký zahozený odpad, rozhodí orientaci, zkazí trajektorii, rozbije nebo zamatlá měřící aparatury, tak to majitele nenadchne. Samosebou - riziko takového incidentu bylo pranepatrné, ale jak už to bývá, skutečně se to už někomu stalo. U Fersiluny to nehrozilo, a pokud, případní výzkumníci s ním museli počítat.

»Blázniví čvachtáci!« konstatoval jen Krdlubrox, ale odchylku provedl. Naix po vynoření ze skoku stočila lineární let krátkým

obloukem, aby vytvořila malé přetížení ve směru ke hvězdě, Lariket zarumplovala pákou, která ovládala vnější uzávěr toalety, a Tinx 64 za sebou nechal chumel chaoticky se točících sáčků s biologickým hnojivem a různými dalšími odpadky.

„Dobrou chuť!“ zavrčela kočka na adresu hvězdy, zase nádržku zavřela a ověřila hermetičnost. „Hotovo!“

»Roxi, prosím, další-«

„Stop!“ vykřikla Silroni.

»-ach, posečkej prosím. Máme nějaké problémy, omluv nás,« změnila Naix hladce výzvu.

»Už zas?!« zatřásla Xarťanova nelibost trupem Tinx 64, až záplata na stropě varovně zapraskala.

»Ano, už zas, prosím o prominutí. Jsme jen slabí nedokonalí čvachtáci...« užila chvatně omluvnou frázi.

»No ano. Počká,« odvětil Xarťan značně nevře.

„Co je?“ sklonila se Naix k Silroni. „Nemůžeme ho takhle nervovat. Je zázrak že s námi spolupracuje. Nedivila bych se kdyby se prostě sebral a odešel skrz stěnu,“ podotkla tiše, ale důrazně.

„Nestačila jsem!“ omlouvala se navigátorka. „Byla jsi moc rychlá.“

„Dobře. Tak o co jde?!“

„Hele,“ ukazovala rudovláska na panel odposlechu. Ani při cestě v nivelované oblasti nepřestávala sledovat okolní signály. Jenže na obrazovce nic nebylo!

„Nerozumím,“ zavrťela kapitánka hlavou.

„Ten šum!“ ukázala trochu netrpělivě na zvlněnou křivku, klepající se na samém dolním konci stupnice. „Víc už to zvýraznit nejde, ale je to aspoň trochu znát.“

„Šumové pozadí vesmíru. To tě neučili?“ reagovala Naix pichlavě.

Navigátorka na ni vrhla zdrcující pohled a cvakla přepínačem rozsahu. „Tohle je reliktní zařízení, a TOHLE,“ přepnula zpět, „mé zjištění. No co,“ reagovala na udivené pohled, „udělala jsem si před soutěží v rámci tuningu vlastní vylepšení. Ale o to nejde. Sleduj. Tady... a zde... a ještě...“ ukazovala trpělivě na maličké vlnky. „Kde se tu bere opakovaný interval?!“

„Jsme v bývalém Svazu. Tady cyklicky šumí kdeco. Nejspíš chytáme něco od nějaké z miliard trosek, co se válejí kdoví kde po chaosu při Konci vesmíru, nebo ozvěny bývalých světů, staré desítky let,“ soudila střízlivě Naix.

„Neprská to, ale cvrliká jako nějaký technický přenos...“ dodala Sil.

„Klid... to je dost možné,“ ozvala se Lar zezadu. „Fersilunta je území nikoho, tady může strašit cokoli, co sem kdy kdo zahodil. Nemusíme přece všechno zkoumat; máme jiné priority, leťme prostě dál.“

Silroni otráveně vzdychla. „A víte co? Nahlásila jsem zjištění, a je mi jedno co si s tím kdo udělá! Hotovo!“

Najednou si hleděla s kapitánkou z oka do oka.

„Promiň,“ řekla Naix mírně. „Vážím si toho jak zodpovědně konáš svou práci. Děkuji za informaci, rozhodně ji беру v potaz, ano?“

Zpropadená ponorka! zaklela Silroni v duchu, protože také pochopila. „Já se zase omlouvám za tón, kterým jsem nechtěně narušila pohodu na palubě,“ zašeptala. „Budu se snažit aby se to neopakovalo.“

Naix jí položila jemně dlaň na rameno. „Jsi má nejlepší navigátorka!“

„Taky jak jinak, ty moje nejlepší kapitánko!“ rozesmála se s úlevou Sil. I Lariket, neustále kontrolující a doladující své armatury vzadu, se mlčky usmívala. Byly skvělý tým.

„Jsme v trase a nešumíme,“ poznamenala navigátorka o něco později, po dalším teleportu. „Dovolíš nám ještě jeden úhybný manévr, abychom si to ověřili?“

Naix zvolna zavrtěla hlavou. „Ne. Pro odchylku u Fersilunty byl pádný důvod. Ale další experimenty nespadají do našeho záměru.“

„Jasně,“ souhlasila nerada Sil. Seděla u detektoru a mlčky nad tím přemítala. Přijímače asi opravdu chytily nějaký náhodný signál. Jenže vtom křivka na samém dolním okraji obrazovky znovu objevila!

Je to tu zas, pomyslela si navigátorka. To už nemůže být náhoda! Honem v hlavě spočítala čas od provedení skoku. Osm minut, dvacet vteřin. Myšlenky se jí rozběhly závratnou rychlostí. Něco nás bleskově sleduje s odstupem sto padesáti milionů kilometrů.

Mám šanci zjistit co a odkud? Jak víme, Hadronáři létají skrytě. Tohle není detekční signál, spíš ozvěna nějakého neodstíněného cyklicky pracujícího systému. Možná to o nás ani neví. Kdybych zkusila překalibrovat anténu a vyslala signál, možná bych nás tím akorát prozradila. Navíc, co bych s tím mohla dělat ať by zjištění vyznělo jakkoli? Nic. Naix má pravdu. Jsme pouhá raněná prehistorická vesmírná konzerva, plazící se do bezpečí.

Ten den šla spát s hlavou plnou divokých myšlenek.

A hned další palubní ráno, poté co si jako poslední dny už mnohokrát ověřila mlčení domovské telepatické pansféry, se je rozhodla realizovat. Aniž dala komu cokoli znát, popostrčila trasu teleportu trochu blíž další hvězdě. Ta neměla ani unilangové jméno, jen katalogové číslo. Hadronářská trasa vedla opravdu opuštěnými končinami.

„Sil...?“ ozvala se chvilku po výstupu z teleportu Naix.

„Ano?“

„Jsme ve směru?“

Ta si taky všimne všeho! pomyslela si navigátorka. „Jasně.“

„Dobře...“

Hm! Silroni pochopila že je prozrazena. Napětí, s jakým sledovala obrazovku detekce, nešlo ani vypovědět. Seděla jak na trní! A náhle tam signál byl, s prodlevou devět a půl minuty! To by dělalo rozdíl v poloze dvacet milionů kilometrů, čili téměř přesně odchylku, kterou schválně nastavila do systému!

Pár vteřin dělala že kontroluje data. „S prominutím,“ řekla kajícím tónem. „Udělala jsem chybu v zadání. Asi už toho začínám mít nějak dost. Budu si dávat větší pozor.“

„Rozumím. Udělej v dalším skoku korekci,“ reagovala klidně Naix.

„Dej si,“ strčila jí kočka pod nos rozbalený mirsajt, což byla jedna z pochoutek, které si půjčila z hadronářské základny. „Pomůže to při únavě. Taky už se mi začínají plést dráty když je počítám, jestli si nějaký znenadání nevyrazil na vandr!“ dodala povzbudivě.

„Dík.“ Silroni mechanicky schroupala skvělý hadronářský zákusek, který byl krom své lahodné chuti i stimulant pro zvýšení koncentrace. Svět kolem se vzápětí projasnil a myšlenky se zaostřily. Spolu s tím věděla že udělala chybu a nechce ji nést dál.

„Prosím o pozornost,“ řekla odhodlaně. „Schválně jsem zanesla do kurzu odchylku, z vlastní nekázně. Už to nebudu dělat, a hlásím se za to k řešení. Omlouvám se, holky.“

Klid, zastavila Naix kočku, která už už chtěla kamarádku popadnout za krk a trochu protřepat za to, že si s lodí létá jen tak bez povelu a bez domluvy. Cožpak bychom jí snad kously, kdyby nás se svým plánem seznámila?! Nešlo jen o překročení palubních pravidel, ale až jednou bude jejich cesta analyzovaná a hodnocená, taková odchylka vrhne negativní světlo i na její osobní pracovní profil. „Jo, to je ta technicka z posádky Tinx 64, kde si každý dělal co chtěl!“ mohl by o ní někdo říci!

Ovšemže věděla, že by to nikdo neřekl. Pokud se traduje, že Lastakarijci jsou rození patrioté, v Deecanthijsku k tomu ještě přistupuje duchovní rozměr, tvořící z celé populace pro cizince těžko popsatelnou přísnou, přesto ale laskavou a soudržnou komunitu. Avšak úplně stačilo si to jen pomyslet.

Ale ze stejného důvodu poslechla gesto velitelky a udržela se v klidu.

„Rozumím. A co, šumíme?“ reagovala kapitánka klidně.

„Ano, šumíme. Podle mě nás něco sleduje a já tu chytám nějaký generátor nebo tak něco.“

„Nesmírně zajímavé zjištění!“ poznamenala lizzardka uznale. „Ale nebudeme pátrat, zda je to přítel či nepřítel, anebo jsme se náhodou jen na čas přimotali k něčí cestě. Každopádně děkuji za ověření dalšího divného faktu, ale hlavně za to, žeš o své soukromé aktivitě dokázala promluvit. Vyřešíme to velmi prostě: zpětně tvé rozhodnutí schvaluji jako plně legální variaci v rámci tvých navigačních pravomocí.“

A připojila zářivý úsměv, přičemž mrkla na zakaboněnou techničku. Ta přijala moudré rozhodnutí černovlásky, a zlost ji přešla. Vybalila ještě jeden mirsajt a přistrčila ho kamarádce. „Na...“ zašeptala. „To bude dobrý!“

„Jedině na třetinu s vámi,“ škytla dojatě Sil a div nesetřela slzičku.

„Schvaluju také, retrográdně i do budoucna!“ kývla Naix teatrálním gestem hodným vládkyně vesmíru.

*

13 – Přílet

Šestidenní kličkování mimo osídlené světy a kontrolované oblasti je konečně dovedlo na dosah mlčícího Deecanthijska. Nebylo divu, že nervozita na palubě byla napjatá do maxima. Nebylo přece možné, aby z takové blízkosti neslyšely vlast! Dívky čekaly na poslední dvanáctiskový skok s nepopsatelným napětím.

Z odposlechů usoudily, že je hadronářská trasa vede jakýmsi „bezpečným“ koridorem, mimo který detekce vnímá šum neznámého původu. Mohl to být příznak čehosi špatného, co někde proběhlo a ještě díky pomalosti pohybu světla nedorazilo do míst kudy letěly? Bezmála to tak vypadalo. A hlavně to děsivé telepatické ticho! V tom případě – v jakém stavu najdou svůj domov?!

„Ať tak či onak, tohle všechno bych navrhla vyplýtvat na hygienu,“ vzala to Lariket za praktický konec a ukázala na dvě ze tří zbývajících nádrží s vodou. Symbolicky stříhla oušky. „Osobně už skoro ani nechci být spolu se sebou uvnitř mého skafandru!“

„Rozumná řeč,“ kývla Naix. „A pokud se potkáme se starou Zubatou, nechci aby se jí z naší vůně při sečení třásla ruka!“ Kamarádky se rozesmály, a tak čas před posledním skokem věnovaly okrašlovacím činnostem. Xarťan je sledoval lesklým, mírně útrpným pohledem. Ti čvachtáci vážně nemají ve vesmíru co pohledávat!

„Poslední skok. Připraveny?“ tázala se pak kapitánka.

„Připraveno!“ hlásila navigátorka.

„Připraveno!“ potvrdila technička odhodlaně.

„Skok.“

Za okénky lodi se objevila zářící koule a v myslích se jim okamžitě rozevřela telepatická pansféra! Dívky vyskočily a začaly se divoce objímat. Byly doma! Strašlivá odyssea skončila!

A to již zněl signál spojení. Orbitální dozor nespál a ve vteřině zjistil o koho jde. „Zde dozorčí Einzbohged,“ zněl hlas. „Tinx 64, už vás máme na bezpečné trase. Potřebujete akutní asistenci?“ »Srdečně vítejte doma, dámičky,« dodal telepaticky velmi vstřícným tónem.

„Tinx 64 děkuje za přivítání,“ odpovídala Desenaixsensedhait. „Jsme poškození, ale provozuschopní, žádáme vstupní parametry. Jenom jsme přitom navštívily dva nenivelované světy.“ Dívky současně vnímaly jemné telepatické mravenčení, jak si ostraha orbitu prověřovala všemožné parametry, počínaje jejich identitou a konče posledním detailem o technickém i biologickém stavu. Vlast byla opatrná, nechtěla si dovnitř pustit žádné riziko ani zakuklené vetřelce.

Trojmocný Leptone, pomyslela si kapitánka. Teď se ukáže, kdo anebo co jsme doopravdy! Projdeme?!

Avšak prověrka dopadla nepochybně dobře, protože se ozvalo: „Rozumím. Vstup neřešte, už vás vedeme my; údaje ale pro vaši informaci právě posílám. Ostatní si povíme dole.“

Tak! A máme ověřené nejen že jsme originály, ale i to že se o Xart'anovi na naší palubě ví! proběhlo jí hlavou. Pak už se věnovala sledování automatického sestupu.

Deecanthijsko, podobně jako některé pokročilé planety, se v posledních letech začalo chránit bezpečnostní bariérou. Hrozba Neúprosné byla dobrým důvodem pro takový krok.

Ochranné zařízení tohoto typu jako první v bývalém Svazu užila blahé paměti Trallongaia. Ale tehdy šlo jen o osamocené, izolované chráněné zóny jež bylo možno postavit do cesty tělesu, které hrozilo proniknout do atmosféry. Nyní si světy, které si to mohly dovolit, zřizovaly globální štít, chránící celou planetu.

Postavit takový systém, vyřešit všechny jeho potřeby i efekty na planetu a udržet ho v přiměřené funkčnosti opravdu není nic snadného. Ale Deecanthijský patřil k těm nejdokonalejším a nejsilnějším mezi všemi planetami, které si ho vybudovaly.

Zdánlivě prázdný prostor před nimi se zlehka rozzářil a Tinx 64 volně proletěl vyznačenou oblastí, která jakoby byla tvořena shlukem jemně jiskřících fraktálových snopečků. Ta se za ním zmenšila do bodu a zmizela. Aniž bylo cokoli vidět, právě pronikli první bariérou. Postup se opakoval i u druhé, která byla o něco níž. Ač okem neviditelné, tyto hradby byly ve skutečnosti nečekaně silné.

Mezitím se na palubu slétala celá smršť zpráv, pozdravů a dokonce i omluv od mnoha lidí i společenských složek. Nejen klasickou datovou linkou, ale přivítání na ně přšela z celé telepatické pansféry. „V pohodě, zvládly jsme to!“ odpovídaly dívky uvolněně i trochu rozpačitě. Na krizovou situaci se adaptovaly, ale zaskočila je míra účasti.

Vzápětí si je převzal interní dopravní systém, který je samočinně spolehlivě vedl optimální trasou na přistání. Odteď se nemusely vůbec o nic starat.

»Už vás máme v naší péči,« ujistila je znovu centrála dopravy.

„Uf,“ opřela se Naix s nesmírnou úlevou do pilotní sedačky. Náhle to na ni teprve všechno padlo. Teď funguj, na citečky bude čas potom; a pokud žádné potom nebude, je zbytečné si to s nimi teď komplikovat, připomněla si společné heslo Lastakarijců i Deecanthovců pro krizové okamžiky. Fungovala jsem celou cestu jak nejlépe jsem uměla,

pomyslela si. Těch obav co ve mně hlodalo! Těch pochyb, jestli nedošlo k nějakému omylu nebo aspoň zda nešlo udělat něco lépe! Toho strachu, proč se vlast nehlásí! Nic jsem nepouštěla ven. Teď už můžu. Složila hlavu do dlaní a tiše se rozplakala.

„Nebibni,“ obejmula ji něžně kočka. „Přece si svou skvělou práci nebudeš na poslední chvíli máčet slzičkami!“ Ale její hlas byl též podezřele rozechvělý. I ona byla během eskapády vystavena obrovskému stresu. Aniž o tom mluvila, krom dvou velkých oprav řešila desítky technických drobností, které by ovšem při zanedbání mohly zhatit jejich návrat. Teď ji pocit úlevy přemáhal jako kapitánku. Když zvedla hlavu, viděla že to Silroni cítí úplně stejně. I ona ze sebe potřebovala setřást předchozí tíhu zodpovědnosti. Byla správná chvíle vypustit všechno nahromaděné napětí, aby ven vystoupily už v pohodě a s úsměvem.

Malebný povrch planety se zvolna blížil a na panelu pořád defilovaly další a další zprávy a pozdravy. Nevadilo že je nikdo nečetl, stejně všechny zůstanou v archivu pro příště.

„Holky...“ řekla tiše Silroni.

„Já vím,“ vzlykla Desenaixsensedhait a rázně si utřela oči. „Jasně! Stále velím! Nouzový stav trvá, příprava na přistání!“

„Neee! Pojdte sem! Honem!“ mávala navigátorka rukou. Chvatně k ní přiskočily. Šokovaně ukázala na obrazovku. „Šumíme – a sílí to!“

*

14 – Neúprosný návrat

A vtom se na obloze za nimi objevilo něco obrovského. Tak obrovského, že se zdálo jako by tomu celá obloha byla malá! Strašlivá kulová sféra bez problémů pronikala jiskřivým otvorem ve vnější bariéře a klesala níž jak pěst boha války! Ohromení trvalo jen vteřinu.

„Trojzkaženej Leptone!“ zařvala Lariket. Nebylo pochyb, že jde o nejobávanější bojovou miniplanetu Mechanicianů – Neúprosnou!

„Tinx 64 pozemní kontrole! Naléhavé! Vidíme průnik ochrannou sférou!“ vyštěkla Naix. »Pozor! Neúprosná na dosah!« vyslala současně do telepatického éteru poplašnou zprávu. Taková hláška by měla zbucovat všechny části systému. Ale sama napůl nevěřila tomu, co vidí. Přece není možné, aby si něčeho takového nikdo nevšiml!

»Rozumíme,« zněla reakce pozemní kontroly. »Zachovejte klid, to není vaše starost.«

COŽE?!

Dívky se na sebe šokovaně podívaly. Co se to děje? Neúprosná se prolamuje skrz obě ochranné zóny, obrana nic nedělá a mají zachovat klid?! Rázem věděly, od koho ten divný šum pocházel! Vražedná strojová sféra je nepochybně tajně sledovala z pásma ovládaného myslícími stroji až sem! Zнала jejich plánovanou trasu, a stínila se. Když se ale odchýlily, zaznamenaly nepatrnou frekvenci nějakého jejího zařízení. Pro tak obrovitý objekt není snadné všechno odrušit. A teď je přímo tady!

Pohled na ničivou planetoidu byl zdrcující.

»Klid! Zachovejte klid, víme o tom!« opakoval operátor a Naix si konečně uvědomila co hlas říká. Tak to by ohromilo kdekoho, nejen tři dívky, které právě uprostřed zakončení záchranné akce utrpěly asi největší šok svého života. Neschopny slov, sledovaly, jak obří objekt klesá i pod vnitřní ochranný štít a pak... klidně parkuje ve sluncem prozářené atmosféře.

„Mě olemuj!“ vydechla Silroni. „Přiletěla snad na návštěvu?“

„Nebo jsme ji sem za sebou přitáhly my...“ škytla Sil.

„Není ona Neúprosná nakonec někoho od nás – nebo rovnou naše?!“ zašeptala Naix. Proč by ale vlast něco tak šíleného dělala?

„A už ani slovo, nebo se z toho picnu!“ vylétla kočka. „Nechápu, a snad ani chápat nechci! Ještě vaše dohady mi chybí ke štěstí!“

Tentokrát jí pomohla Sil. Rozbalila mirsajt, který měla schovaný pod panelem pro nejhorší chvíle, a podala ho Lariket. Ta pochopila, chytila kamarádce ruku a držela, jako by ji snad chtěla rozmačkat.

Když přistály na vyhrazené místo a neuzavřelo je žádné izolační zadržovací pole, začaly tušit že asi neví mnohem víc věcí.

Stroje Tinx 64 po dlouhé době zcela umlkly.

„Vypnuto, zastaveno,“ hlásila Lariket.

„Rozumím,“ potvrdila Naix automaticky. „Končím akci. Jsme doma.“

A nic dalšího se nedělo. Bylo to tak... všední!

»Jsme v cíli, Roxi. Velice děkujeme za spolupráci. Pokud se zdržíš, vynasnažíme se ti to nějak oplatit,« obrátila se Naix ke kovové bytosti.

»Jestli ale chceš, můžeš jít kam se ti zlíbí. Ale zkus se prosím dřív domluvit s naší společností, ano?«

Odpověď ale nepřišla. Kapitánka chvíli čekala, než se otočila zpět ke kamarádkám. „Nemluví.“

„Takže... asi vystoupíme?“ nadhodila Lariket. „Kdyby nás čekala karanténa, už bychom tu nejspíš měly biology, ne?“

Její úvahu potvrdil i průvod, který se slétl je přivítat. A v jeho čele byla osoba, kterou nešlo nepoznat: Sobháre Deršíevi, proslulá vědma, od nepaměti stojící na stejné úrovni jako vládci Deecanthijska! Už jen to, že tvořila střed uvítací fronty, bylo ohromující. Jsme snad tak důležité?! Zhasly dívky.

»Já jde,« reagoval znenadání železný tvor, a vyplul z křesla. Chvatně a mlčky mu daly přednost. Opravdu není moudré chodit Xarťanům do cesty.

Pak vyšly z Tinx 64 ven i ony, ale pořád se musely dívat vlevo, kde v obloze visela děsuplná Neúprosná. Ale žádná zkáza se nekonala...

„Kapitánka závodní lodi Tinx 64, Desenaixsensedhait, s posádkou,“ kývla na Sobháre. „Jsme zpět z neplánované odbočky, poškozeni, ale funkční, s návštěvou dvou dosud neznámých světů. Ztráty nula, přírůstek jeden,“ pokynula ke Xarťanovi. Ale...“ znovu se ohlédla po válečné planetoidě.

„Děkuji za hlášení,“ svítl ve vznešené tváři náznak úsměvu. »Srdečně vás vítám zpátky doma. Dovolte mi pozvat vás trochu stranou.« Aniž čekala na odpověď, ocitli se mžikem v jedné z malých místností letištního bistra. Bylo tu právě pět sedaček, na stole čekalo pohoštění a velkou průhlednou stěnou se mohli kochat pohledem na nejděsnější Mechanicianský stroj několika staletí.

Sobháre jim lehkým gestem nabídl místa. Sedli si, dokonce tak učinil i Krdlubrox! Kupodivu sedačku nerozdrtil, jak by se dalo čekat. Docela přirozeně se opřel a věnoval všem krásný úsměv.

„Nabídněte si,“ vyzvala je vědma laskavě.

Nikdo se ani nepohnul. Super holky, pomyslela si Naix. Podle všeho nám vlast dluží velké, opravdu velké vysvětlení!

„Dobře. Začnu co možná největší omluvou z mé strany. Nepochybně víte, že má vlast v nutných případech právo žádat služby kohokoli, v jakémkoli rozsahu, až za hranici sebeobětování. Patrně víte i to, že se takový úmysl nemusí dotýčné osobě sdělovat. A nyní už určitě tušíte, že jste se účastníky takové akce stali vy všichni.“

Sobháre nechvátala s řečí. Ostatně to, že užívala mluvené slovo místo telepatie, už bylo svým způsobem vyznamenání, stejně jako to že se před chvílí stali cílem jejího teleportového umění. Osob, které by měly tu čest být přeneseny přímo od ní, skutečně nebylo moc.

„Celý váš příběh byl dlouho pečlivě plánovaný. Proto se v jedné soutěžní lodi sešly nejlepší pilotka, navigátorka i technička, spolu s trochu neobyčejným pasažérem. Víím, že vám na vašem výletu bylo leccos divné. Doufám že to v krátkosti objasním. Kolega Krdlubrox,“ udělala gesto ke Xartanovi, „je náš externí spolupracovník. V přísném utajení byl dopraven na Logrimet, kde byl z důvodů politické nekompatibility uložen do zajetí. Je to sice hloupost, ale jako zástěrka to stačilo. Ve správnou chvíli byl vypuštěn do akce. Kontaktoval váš sportovní letoun, za bedlivého dozoru Orgenibise 05 vás probil, a když jste tuto událost skvěle zvládly, odhodil vás hodně daleko až za mechanicskou oblast. To vše tedy... maličko s mou osobní pomocí,“ sklonila hlavu.

Naix jen ohromeně vydechla, a pomalým, důrazným pohybem si vzala lahůdku ze stolu. Znamenalo to, že překonala nával vzteku a plně uznává právo vlasti dělat to, s čím teď byla seznamovaná.

Když to viděly Silroni s Lariket, mlčky ji napodobily. Sobháre jim poděkovala pohledem, a klidně pokračovala.

„Pak už to vlastně znáte. Udělaly jste co bylo třeba, správně odhadly směr a vydaly se domů. Vše pod naším dohledem...“

Hadronářská základna byla pravá. Naši spojenci ji tam instalovali doslova chvíli před vaší návštěvou, když už bylo jasné, kudy poletíte. Umístili na ni vše potřebné, včetně generátoru mapy návratu.“ Podívala se na Silroni. „Právem ses divila, kudy vás to vede. Je úžasné jak jste na základě dostupných dat došli k docela logickému závěru. Měl jen maličkou nepřesnost. Trasa nesloužila k tomu, aby skrytě vedla vás, ale aby na vás nalákala Neúprosnou a nepozorovaně ji přivedla až sem!“

„Cože?! To si děláš rohaté mečíci-“ vykřikla impulsivně Lariket. Vtom si ale uvědomila, proti komu sedí, a omluvně zvedla dlaně.

„-čtvernožce,“ pousmála se Sobháre. „Ne, nedělám. Opravdu si myslíte, že jste byli zanedbatelné sousto pro bojový satelit se schopností ničit celé světy? Ale kdepak. Však vlast spustila kvůli třem drahocenným a nečekaně ztraceným mláďatům hodně velký povyk po celém bývalém Svazu. Což byla pro Mechaniciany skvělá šance najít je, přilepit se na ně a podívat se, jak jim citově rozrušený rodný svět nadšeně otevře své neprolomitelné ochranné bariéry. Vraždicí stroje umí dobře pracovat s lidskou-“

Náhle jakoby se zasekla, zůstala v půlce nedopovězené věty zcela bez pohybu.

„...p s y c h i k o u...“ dodala pomaličku a zjevně nepřítomně. Náhle jako když luskne prsty, se zářivě usmála. „S prominutím. Jen jsem si odskočila něco vyřídit. Pokračujme!

Samosebou – přestože je vlast známá starostlivostí o své členy, tohle bylo opravdu až trochu přehnané. O co tomu Deecanthijsku jde, že kvůli třem mláďatům tak vyvádí? napadlo stroje. To není samo sebou! A rozjely po vás masívní pátrání, samosebou završené úspěchem.

Jenže vůbec nevěděly, že celou dobu jednají v našem záměru. Jen tak pro pobavení: ani netušíte, v jakém stresu kvůli vám Neúprosná byla, když vás naprosto omylem objevil jiný Mechanician! Chytře jste se schovaly v proudu meteorů, ale kdyby tam nebyly, nic by se nestalo; onen dychtivý lovec byl totiž obratem zlikvidován. Jak jinak, než neúprosně. Pak mozek nejmocnější bojové mechanoplanety v celém zdejší vesmíru celé dva dny doslova trnul strachy, jestli vás ta lavina, kterou jste se mazaně zakryly, opravdu nerozmačkala.

Mezitím Neúprosná zjistila, že jste si při útěku poškodily teleport. V tu chvíli málem nad svým plánem dělala křížek, a Lastakarjici i Hadronáři prožili horkou chvíli, protože v takovém případě by ji podle dohody o vašem krytí museli napadnout, aby odvedli její pozornost a umožnili vaši evakuaci z akce. Ale ještě pro jistotu vyslala několik svých minibotů, které se protáhly mezerami v lavině až k vám a provedly kontaktní průzkum. Díky němu poznala, že jste schopni opravy. Takže vyčkala až se vyhrabete, a ten opěrný bod u hnědého trpaslíka v předstihu direktivně vypnula, aby vám ani náhodou nestál v cestě.

Došlo tak k historicky nebyvalé a zcela paradoxní situaci, kdy vaši cestu skrz zónu Mechanicianů zaštiťoval nejděsivější stroj, určený k zabíjení lidí.“

Zvedla prst. „Moment.“ A znovu znehybněla. Dívky si vyměnily mlčenlivé pohledy. O tomto jevu slyšely z více míst, ale dosud ho nikdy neměly tu čest sledovat napřímo. Sobháre totiž v rámci sítě svých spolupracovníků telepaticky sdílela své vědomí. V pomlčkách, které dělala, nepochybně řešila něco nezbytného na kdoví jaké planetě kdoví kde. Její vědomí dokázalo telepaticky migrovat kamkoli v rámci Deecanthovské telepatické pansféry.

„Jsem zpět,“ obživila zase, a pokračovala jakoby nic. „Od té chvíle také věděla proč po vás tak usilovně pátráme: měly jste na palubě Xarřana, který se uměl teleportovat i přemísťovat lineárním gmastem! Tato vlastnost, u Xartské rasy naprosto výjimečná, byla dost dobrým vysvětlením, aby Neúprosnou uspokojilo.

Mohla si ho vzít hned, ale jako správný strategicko-taktický génius si spočítala, že až se dostane pod naše ochranné sféry, vezme si nejen jeho, ale i mnohem víc.

A pak vás skok za skokem sledovala až k nám. Netušila, že jsou naši telepatičtí lovci na ni nalepeni a postupně se prolamují do jejích systémů.

Byla to skvělá spolupráce. Zatímco my jsme se starali o jádro operace, naši Lastakarijští přátelé nám poskytovali blízkou pomoc svými nedostižnými bitevníky, včetně dokonalé koordinace s Hadronáři. Jejich logistická podpora byla vynikající. Jak vidíte, šlo o velkou společnou akci.“ Napila se čajkomu, a pokračovala.

„Pak jsi zase trochu zavařila ty mně, drahá Lariket-Yee,“ podívala se vědma na kočku. „To když jsi chtěla prosadit zlomení plomby po dosažení nivelovaného prostoru. Ano, bylo by to rozumné a prozíravé řešení, ale ne v našem plánu. Čiže jsme vás opět maličko pobídli správným směrem... a pak už to byla legrace. Doletěli jste s pečlivě maskovanou Neúprosnou za zády, služba vám nadšeně otevřela průchod, Mechaniciané napřeli všechny své schopnosti na odhalení způsobu otevření brány k Deecanthijsku, a v té samé chvíli jsme nad Neúprosnou převzali vládu.“

„Nešlo-“ Lariket se zarazila, když vpadla Sobháre do řeči, ale když ji vědma nezarazila, dokončila otázku. „Nešlo ji ovládnout dřív? Stál zisk za riziko že se něco vymkne z plánu a Neúprosná skutečně vtrhne do vlasti?!“

Vědma maličko kývla. „Máš pravdu. Ovládnout jsme ji mohli už o dva dny dříve. Ale studovali jsme ji; a to jde nejlépe když neví že je sledovaná. Zrovna tak jsme si velice rádi prohlédli všechny metody, které použila k objevení způsobu kterak se dostat do naší ochranné sféry. Zdarma a ochotně nám předvedla to, co bychom později museli pracně analyzovat z jejích systémů. Stačí?“

„Jo... stačí,“ kývla kočka. „Omlouvám se.“

„Nic se neděje, naopak. Nejsem přece žádné orákulum. Mám ráda posluchače, kteří nad mými slovy přemýšlejí. Takže přejdu k dalšímu bodu, ano? To, že jste ji měli v závěsu, aniž jste to tušili, byl i důvod proč jsme vám naši pansféru nechali vypnutou. Neúprosná nesměla ani tušit, že by o ní někdo mohl vědět. Ze stejného důvodu jsme vám nemohli říci, jaký úkol mimoděk plníte. Ona má i zařízení, které umí do jisté míry odečítat myšlenky. Musela stále vidět tři vystresovaná mláďata, zarputile hledající cestu domů.

A skutečně jste objevily, že se nechtěně prozrazuje nízkým radiovým šumem. Vážně. Jste živoucí důkaz, že dostatečně zvědaví amatéři mohou zjistit něco, co našim profesionálům uniklo. Důvod je prostý - my

takové berličky nepotřebujeme, a Lastakarijci, kteří to věděli, zase neměli proč nás s tím obtěžovat.

Ještě doplním, proč jsme ji nakonec pustili až dovnitř. Jako správná vlajková loď měla totiž kolem sebe ještě několik válečných Mechanicianů. Schovali jsme ji pod planetární štíty, aby nebyli v pokušení ji torpédovat antihmotou nebo tak něco, když pochopili že padla do pastí. Pro Lastakarijce a Hadronáře, kteří akci jistili, by sice nebylo složité je zlikvidovat, ale potřebovali jsme, aby někdo donesl tu zprávu zpět do zóny Mechanicérie. Což se zhruba v těchto chvílích děje. No, takže už tu slavnou Neúprosnou máme. Není to jen vynikající technické vítězství, ale i obrovský politický akcent, který patřičně zvýší naši prestiž. Současně věříme, že na delší čas Mechanicianům sebere chuť sem lézt!“

Rozhostilo se hluboké ticho. Dívky stále pokukovaly po válečné planetoidě. Nebylo snadné přijmout tak převratná fakta.

„Takže spolu s opětovnou omluvou, a současně bezbřehým vděkem za vaši, ač nevědomou, službu vlasti, dodám poslední věc,“ kývla vědma. „Jak jsem už naznačila, celou dobu trvání havárie vás měli vybraní lidé z mého týmu neustále pod telepatickou kontrolou. Bedlivě naslouchali, ale neozývali se. Kdyby se cokoli hrozilo zvrtnout přímo na místě, měl náš spolupracovník Krdlubrox za úkol vás teleportem dostat pryč do bezpečí. Ano, drahá,“ podívala se na kapitánku, „správně jsi tehdy odhadla že jeho zásoba trilibixia je nějak podezřele velká. Pokud by plán selhal, bylo by zbytečné vás v něm nechat obětovat. Přikročili bychom k záložní variantě. Spřátelené koráby by zaútočily na Neúprosnou aby odvedly pozornost, a on by vás dostal někam pryč. Nebylo by to sice rovnou domů, ale někam mimo okamžité nebezpečí. Snad uznáte, že jsme o vás během vašem tajného úkolu dbali nejlépe, jak to šlo...“

Dívky chvíli mlčely. Byly ohromené tím, jak obrovská akce kolem nich byla uspořádána. Kvůli nim by technicky nejprestižnější svět, což Lastakarie bezesporu je, a nejmocnější řád vesmírného rytířstva zaútočili na Neúprosnou? Nemám ve zvyku ztrácet spolupracovníky, ani ty nejmenší, prohlásila kdysi vědma na jakési konferenci. Tato událost toho byla nezlomným důkazem. Vědět to, ušetřily by si všechny pochyby, úzkost i strach. Ale... asi by nedokázaly zahrát svou roli tak přesvědčivě. Ano, vše má svou cenu.

„Zaútočili?“ odvážila se Naix otázky. Představa možných obětí na straně spojených planet kvůli jejich třem životům ji zneklidnila. „Jaký argument by vyvážil ten možný nepoměr ztrát?“

„Můj,“ opáčila klidně vědma. „Byla to má podmínka.“ Pak se znovu pousmála. „Vůbec by nešlo o sebevražedný útok, jak si možná představuješ. Lastakarijci si totiž už před časem osvojili práci s parazitní entitou zvanou Murzuzu. Takže by na Neúprosnou pouze nastříleli několik tun destabilizovaného trilibrixia a vypustili by džina z láhve. Trilibrixium by paralyzovalo teleport a zmíněný vesmírný parazit by velmi pravděpodobně Neúprosnou sežral i s návnadou. Nula obětí na našich stranách. Takže takový byl plán.“

„Ještě... mohu drobnost?“ hlásila se nenechavá Lariket. „Jakto že se Xar'tan umí teleportovat, dokonce na dálku?!“

„Jsem přece jeden z vás,“ usmál se náhle kovový mladík a promluvil normálně fonetickým unilangem! Jaký div, že posádce zaskočil dech!

„Promiňte,“ culila se lesklá tvář. „To bylo zase moje krytí. Trošičku jsem se přetvařoval jako primitiv. Měl jsem také svou roli. Díky tomu jsem nemusel nic vysvětlovat. Povedlo se, no ne?“

Lariket sklonila tvář, červenou studem. Vzpomněla si, jak ho ve vzteku nazvala. Rox tomu porozuměl úplně přesně.

„I lehce negativní pozornost, kterou jsi mi věnovala, se cení. Pořád lepší než případný pohrdavý nezáměr, pramenící z předsudků vůči naší rase. Ale takového jsem se od vás rozhodně nedočkal. Naopak, vážím si vašeho mile provokativního, ale vlídného přístupu.“

„Nesmírné díky za tvou péči,“ osmělila se poděkovat Naix. „Na Larikeie jsi nás opravdu zachránil na poslední chvíli.“

Jeho úsměv se rozšířil. „To byl nechtěný omyl. Však si asi pamatujete, že jsem nejprve v předstihu prohlédl okolní prales, jestli něco neohroží. Pak i lagunou. Jenže aniž jsem to chtěl, můj podvodní průzkum naopak něco přilákal... Věděl jsem, k čemu se schyluje, ale v rámci své role jsem nemohl zasáhnout bez vyzvání. Hrál jsem přece egoušského železnáka, kterému jsou všichni čvachtáci ukradení! Ale tvá chytrá výzva, Naix, mi rozvázala ruce.“

Akorát že netuším, jestli mi tu myšlenku někdo nevložil do hlavy, pomyslela si kapitánka trpce, ale nerozváděla to. Nemá cenu vrtat se ve způsobu spolupráce, když nakonec vše skončilo dobře.

„A jelikož byla ta mlsná obluda opravdu hodně zatvrzelá, poněkud jsem ji rozporcoval. Ona za to sice nemohla, ale moje priority byly jasně dané. A též omluva, jak jsem vás nahnal do lodi. V tu chvíli jsem o vás měl docela strach,“ dodal.

„Když už tu padlo to jméno,“ vložila se do hovoru vlídně vědma, „I když jsme tu planetu tajně prozkoumali už předem, oficiálně jste její první objevitelky vy, a dar platí. Takže, drahá Lariket-Yee, skutečně jsi

majitelkou jedné hezké, ačkoli trochu vzdálené planety. Ale události jsou v pohybu, a dost možná že se ti za čas hodí ať k užití, nebo jako investice.“

Technička znovu vykulila oči. Dostat jen tak planetu jako dárek?! U Deecanthovců to nebylo prázdné slovo, a patrně to bylo odpovídající ocenění za záchranu nespočtu bytostí v bývalém Svazu. Pokud se Sobháre takhle vyjádřila, znamenalo to že v případě potřeby vlast zaštití její držitelské právo svou autoritou. „Díííky...“ špitla jen, a v duchu se okamžitě nesobecky rozhodla, že se o planetární dárek rozdělí s kamarádkami hned jak na to bude vhodná chvíle.

Ano, věděla jsem to, pomyslela si spokojeně vědma, vnímající její rozhodnutí. Což byla odpověď na případnou otázku jaká odměna čeká druhé dvě dívky.

„Co se týče materiálu z Hadronářského skladu, jde o zcela nepodstatnou otázku. Samozřejmě že už je vše vyrovnáno. Byla to přece součást akce. No, a to je z mé strany vše,“ uzavřela Sobháre. „Jiné dotazy?“

Lar i Sil se trochu bezradně podívaly na Naix. Ta rozvážně kývla. „Možná je na ně ještě příliš brzy. Budou-li jaké, můžeme se přihlásit?“

„Ach ovšem,“ opáčila Sobháre. „Samou radostí, že vás máme zpátky, bych málem zapomněla. Podívejte.“ Věděli že je to žert; vědma nikdy na nic nezapomínala, použila tu formulaci k uvolnění atmosféry. Aniž musela sahat do nějaké kapsy (které stejně na své róbě neměla), napráhla ruku s otevřenou dlaní, nad níž se vznášelo želé ve formě tří zlatavých hvězdiček, ve kterých nebylo těžké poznat Lastakarijské poimy (perorální implantáty – genetický doplněk, který modifikuje organismus příjemce přesně v zamýšleném směru). „Vaše sblíženka. Pokud byste ji nepovažovaly za dostatečné ocenění, bez rozpaků ji užijte abychom se dohodli na alternativním řešení...“

Dívám se znovu zadrhl dech. Vzaly kousky a spolklly je. Od té chvíle se staly geneticky součástí velmi blízkého kruhu bytostí kolem legendární vědmy. Svým způsobem je tak trochu vzala za své, a slíbila že jim ochotně vyjde vstříc budou-li něco chtít. Deecanthijsko nemělo moc osob s takovým statusem, ale spoluúčast na ulovení Neúprosné byla dobrým důvodem pro toto další vysoké ocenění.

„Bereme na vědomí, Sobháre. Je nám ctí, že jsme byly pro úkol takového významu vybrané právě my, a jsme moc rády, že jsme důvěru nezklamaly. Sloužíme své vlasti,“ řekla kapitánka za všechny.

„Sloužím Deecanthijsku,“ odvětila ta legendární postava a bez dalšího loučení zmizela. Byl hotový zázrak, že si vyhradila čas promluvit si s nimi osobně.

„Mě oLemuj!“ zasténala Silroni a doslova padla do opěradla své sedačky.

„To se ti může snadno stát!“ zasmála se Naix. „Určitě mi dáš za pravdu, že tohle je milionkrát lepší než zlatý stupínek v retro orientační šaškárně, o který nám tolik šlo!“

„Pch!“ mávla navigátorka rukou, a opět stočila pohled k Neúprosné, která stále plula oblohou jako nějaký nový Deecanthijský satelit. „Neuvěřitelné... fakt! Víš co by mě potěšilo ještě víc? Chtěla bych si prohlédnout Mechanicské navigační systémy. Pěkně nablízko a podrobně! To by bylo něco!“

Lizardka rozpustile pokrčila rameny. „Nesnědla jsi zrovna něco, co ti může tohle přání snadno splnit? Koneckonců... mohla by ses stát expertkou na navigace našeho úhlavního soka, třeba.“

„Jo!“ chytla se rudovláška nápadu. „To rozhodně zkusím! Ale jedineš s vámi! Tebe by nelákalo prozkoumat jejich schéma velení a řízení?“

„Snad i ano. Jenže taková specializace je na dlouhou dobu, možná doživotně. Původně jsem chtěla pracovat v nějaké jednotce na vzdálené spřátelené linii. Tohle by mě přidrželo tady doma. Ale kdo ví... možná by mě to časem odneslo naopak až do mechanicské zóny. Budeme to muset pečlivě rozvážit.“

„Rozvážit, no jasně! Ale vem si ty neskutečné věci, které se dozvíme! Lar určitě nepohrdne šancí ponořit se do mechanicských systémů!“

„Dobře, dobře. Ale budeš to muset asi na chvíli odložit,“ hodila kapitánka významně očima ke Xart'anovi a Lariket.

„To s tím majákem jsem na Larikeie nemyslela tak explicitně, jak to možná vyznělo,“ omlouvala se právě kočka.

„Zaslechl jsem, a naopak se mi to docela líbilo,“ odvětil Rox. „Takže připouštím, že by mě vcelku lákalo rozebrat tu tematiku někde...“ zašilhal po kamarádkách, „trochu více stranou.“ Náhlý barevný posun ve tváři protisedící šelmičky směrem k rudému spektru se rozhodl raději nekomentovat. Ale protože tak jako Deecanthijky uměl užívat telepatickou pansféru, nemusel slyšet ani slova aby vycítil velikou šanci, že nakonec možná dojdou společně souhlasného stanoviska.
